

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Новите жертви на държавния терор 3 **Философията на Прудон** 4 **Студентското движение в Гърция** 6 **Сталинският суперагент Георги Димитров** 10 **Червените бригади** 11

Какъв е смисълът от държава-та, ако тя действа със същите оправдания, същите средства и убива същите жертви, като тъй мразените от нея терористи-чаканци?

Един млад французин заявява: „Аз съм анархист!“ и „Собствеността е кражба.“ Така през 1840-та година Прудон издига едно ново идеологическо знаме, на което е написано: **АНАРХИЗЪМ**.

Единственият, който манипулира, са тези, които се опитват да отнемат и малкото останали свободи и права, които студентите имат. Именно те поражат реакциите на студентите.

Миналата година беше разсекретено т. нар. „историческо досие“ на Димитров, включващо няколко работни досиета, съставени от британските тайни служби.

В поредицата „Въоръжената борба срещу капитализма по света“ представяме двайсетгодишната история на може би най-известната и същевременно най-противоречива италианска терористична организация.

„ОПЕРАЦИЯТА“ НА ИЗРАЕЛ В ЛИВАН УБИВА ПРЕДИМНО ДЕЦА И МИРНИ ГРАЖДАНИ

Израел – държавава терорист

Хисбула, Хамас, Ал Кайда – това са просто гимназистите в училището по тероризъм, практикувано от държавата – била тя САЩ, Великобритания, Израел или някое друго правителство. Тероризъм е официално наложената форма на държавна политика в т.нар. цивилизован свят. „Ако не можеш да избиеш бойците, избивай децата и жените“ е очевидно новото мото на триото престъпници Буш-Блеър-Олмерт. Самият шеф на ООН по хуманитарните въпроси Ян Егеланд възкликна: „Има нещо изначално сбъркано в една война, в която има

„Това е ужас... Има нещо изначално сбъркано в една война, в която има повече убити деца, отколкото въоръжени мъже.“

Ян Егеланд, зам. ген. секретар на ООН по хуманитарните въпроси по повод израелската „операция“ в Ливан

повече убити деца, отколкото въоръжени мъже.“ Когато влязат сините каски, първата им работа трябва да бъде да арестуват цялото израелско прави-

телство и да го подкарат към съда за международни престъпници. Тогава може да има мир.

Същевременно печалбите на най-големите петролни компа-

ни в света чупят собствените си безумни рекорди от преди шест месеца. Мирът е вреден за големите пари. И затова мир скоро няма да има. •

ЦИФРИТЕ

• Убити цивилни ливанци от 12 юли досега	~600
• От тях деца	~200
• Убити израелци	~50
• От тях цивилни	~20
• Убити в Ирак през май-юни	~ 6 000
• Чиста печалба на ЕкхонMobil към 06/2006 (рекорд)	\$1 318 всяка секунда
• Чиста печалба на British Petroleum към 06/2006 (рекорд)	~ \$50 000 всяка минута

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

За ДС и нейните досиета

Непроизнесено слово на международната конференция на тема „Паметта на миналото в името на бъдещето“

За посветените в тайните на секретните служби на една диктатура – в нашия случай ДС – е смешно и цинично да се разделят техните щатни и нещатни сътрудници на битови доносници и патриоти, защитаващи „националната сигурност“. Ставайки сътрудници на ДС, те се превръщат *ipso facto* в престъпници. Защото по собствената им дефиниция са „ЩИТ И МЕЧ“ на диктатурата и на упражняващата я партия. А диктатурата, както бе посочил още нейният идеолог Ленин, е власт неограничавана от никакви закони, тоест царство на произвола. Със създадените закони и наредби тя само „легитимира“ престъпленията си.

„Повторното засекретяване на мизерните дела на ДС от правителството на Саксбурготски е престъпление (укривателство).“
Благодарни бесепарски босове клечат край княза Кирил

От друга страна, както е известно от американската конституция или от френската от 1793 година (писана в разгара на ВЕЛИКАТА РЕВОЛЮЦИЯ) право на народа и дълг на всеки човек е да защитава и да се бори за свободата, когато властта е отнела елементарните права и свободи на своите поданици.

От колизията между произвола на властта и борбата за свобода произлизат престъпленията на нейните секретни служби, чиято главна цел е не само унищожението на правата и свободите на ДИКТАТУРАТА НА НОМЕНКЛАТУРАТА, но и тяхното физическо, интелектуално или нравствено „неутрализиране“.

За изпълнението на тези задачи „органите“ използват УБИЙСТВА със или без съд, МЪЧЕНИЯ, РОБСКИ ТРУД и други форми на масов физически, психически и нравствен терор, замесвани от богатия арсенал на бившия СССР до и след смъртта на Сталин.

Към юридически оформените екзекуции следва да се прибавят избитите по време на „следствията“, при опит за бягство от превърнатата в тюрма страна, умъртвените в лагерите с глад, побоища или отказ на медицинска помощ, както и ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ПСИХИАТРИЯТА КАТО ПОЛИТИЧЕСКО ОРЪЖИЕ ОТ ДИКТАТУРАТА СРЕЩУ НЕЙНИТЕ ПРОТИВНИЦИ.

Това са най-тежки престъпления – по глава 14 от НК –

„против човечеството и мира“ (секретните служби на диктатурата водиха тайна или открита война срещу народа в продължение на 45 години). Престъпленията, за които по сегашния Наказателен кодекс и по международното право няма давност!

„СЧЕТОВОДСТВОТО НА СМЪРТТА“ съществува и за да не се оспорва верността на цифрите, има само един безспорен начин – ОТВАРЯНЕ НА ВСИЧКИ АРХИВИ на репресивните институции: на министерствата на вътрешните работи и правосъдието, на специалните служби и партийните архиви, както и тези на общините, в които е имало въдворени, интернирани, изселени. В съществената си

ХОРАТА СРЕЩУ ВЛАСТТА И КАПИТАЛА

Попинци не се продава и не се предава

В землището на село Попинци, Панагюрско се намират залежи на злато. Цената на златото в момента скача главоломно и златното селце привлече погледите на едри капиталисти. След геоложки проучвания се установява, че единствената възможност за добив на златото е чрез използването на цианиди, които неминуемо увреждат околната среда и застрашават здравето и живота на хората. Осъзнавайки това хората от село Попинци се вдигат на бунт срещу гаденото от Министерството на околната среда и водите разрешение, което позволява на канадската корпорация Мартерн да добива злато от находището, ползвайки цианидна технология, неколкостранно довела до екологични катастрофи по света. Така вече месеци хората от селото блокират пътя и не позволяват на канадската компания да започне печалбарството си, от което никои местен не печели. Това са простите факти. Извъртени през платената призма на „бизнес-интересите“, това било привличане на жизнено важни чужди инвестиции. Глупости. Жизнено важни чужди инвестиции са когато ти построят завод или даже цял отрасъл, печелят каквото печелят, а после той остава за теб да го развиеши и да печелиш и ти. Когато ти дадат пет лева, разкопаят ти двора, съспият ти пейзажа, вземат от него злато за

петдесет лева и си отидат по живо по здраво, ти оставаш с пет кирливи лева и собствена та си пъпотия да ѝ се радваш като папуас на мъниста.

Псетата на капитала на нож

В първите дни на юли държавата отказва да изпрати жангармерия по искане на Мартерн, която да разбие недоволстващите. След този отказ мушкетерите охраняващи канадската компания решават да поемат нещата в свои ръце.

На 6 юли те се опитват да разбият протеста на хората от село Попинци с помощта на камион, който трябва да газу хората. Настъпва физически сблъсък между протестиращите и охраната, при който местният жител Ангел Даскалов разбива веждата на една от мушкетерите. Полицията се намесва, задържа мъжа, сваля го към селото, като му казва, че на сутринта ще го заведат в ареста в Панагюрище.

Вместо в ареста в Панагюрище обаче, на другата сутрин местните го намират близо до зоната на охранителите с прободни рани в гърдите. „Като животно са го разпнали 3 пъти и кръвта му е текла 30 метра надолу по пътя... Как е оживял - късмет голям“ – не могат да скрият възмущението и гнева си местни хора. Ангел Даскалов е откаран в пазарджишка

Отново за ДС и нейните досиета

» » продължава от страница 1 част обаче, те продължават да са ДЪРЖАВНА ТАЙНА или „Класифицирана информация“. Така 17 години след промяната на диктатурата с пазарната демокрация, въпреки изреждането на всички възможни партийни образувания от „десницата“, „центъра“ и „левицата“, достъпът до архивите на диктатурата и най-вече на нейните репресивни институции остава фактически забранен. И днес с помощта и съучастие на „елитите“, дошли на смяна на „авангардите“ продължава укривателството на престъпленията и протекцията на престъпниците.

А и когато се имитира „отваряне“ и достъп до тях, той е поверен на старите „професионалисти“ от репресивните ведомства или на зависимите и контролирани от тях доносници. Достъпът до съдържателите се в архивите данни за престъпленията на диктаторския режим се разрешава от служби, институции, комисии и се контролира от съд и прокуратура, чиито членове, почти без изключение, са бивши или превербувани доносници на „бившата“ тайна полиция (ДС), или сами са участници в репресиите и следователно, с отказа или с възпрепятстване на правосъдието, предпазват себе си от неминуемите удари на Темуда.

В същия порядък следва да бъде поставен с цялата му острота и въпросът за МОРАЛНИЯ И ДУХОВЕН ГЕНОЦИД, вследствие политиката на създаване на полицейска опора на диктатурата, чрез масовото вербуване на доносници. Геноцид, който по своите поражения не отстъпва по нищо на физическия. За неговите размери може да съдим по броя на доносниците, чието вербуване беше една от главните задачи, поставени от Партията (с главно „П“) пред тайната полиция. Към него следва да прибавим и партийните членове, които бяха доносници по устав заедно с активистите на различните резерви и „трансмисии“ на диктатурата – Комсомол, Отечествен фронт, Профсъюзи, Българосъветски сдружби и т. н. Изчислен чрез индиректни методи броят на различните категории щатни и нещатни сътрудници на тайната полиция варира от 25% до 33% от активното население в различните социални и представляваше истинска полицейска опора на диктатурата в миналото, а днес – съществена част от „електората“ на мутиралата в буржоазия номенклатура и на нейните деца и внуци.

Точните данни за броя на вербовниците и техните жертви, превърнати в секретни слуги и помощници на палачите, се съдържат в архивите на тайните служби, но те продължават да бъдат държавна тайна, чието съхранение се мотивира по най-различни, но еднакво безсрамни начини от днешните „демократични“ или „демократизирани сл“ власти. Те манипулират, плашат и мамят обществото с опасността, която представлявало отварянето на архивите на бившата ДС за „националната сигурност“, за „общественото спокой-

ствие“ и за накърняването на „правата на личността“ (чрез разсекретяване „личните данни“ на копоите и техните агенти). Повторното засекретяване на мизерните дела на ДС от правителството на Сакскобурготски, които „разработки“ в голяма част се увенчаваха с екзекуции или дългогодишни пребивавания на „обектите“ им в затворите и концлагерите, позволи „законното“ укриване на доказателствата за извършените престъпления от диктатурата, което само по себе си е престъпление (укривателство). Още едно престъпление на „демократичните“ власти е узаконената възможност за превербуване на доносници и поставянето им под ча-

ни и „неутрализирането“ и ликвидирането им върху техните територии с помощта на „операции“, „комбинации“ и „изри“. По този начин в абсолютен разрез с нормите на международното и национално право „чекистите“ изземваха прерогативите на западните държави. Това ги превръща в субекти, срещу които трябва да бъде възбудено наказателно преследване.

И най-после на последно място, но не и по важност, е престъпната дейност на секретните служби на диктатурата срещу страните от Европейския съюз, към които днешните български правителства и политически „елити“ искат да се присъединят на всяка цена, оставяйки Заграница

ботките“ и с елиминирането от тях на щатните и нещатни сътрудници на бившата ДС, не за да се „запълнят белите страници“ от българската история, да се опресни затлачената от манипулации народна памет или да се прокарат „дустрационни закони“ срещу нейните щатни и нещатни сътрудници.

НЕ! Досиетата на ДС, на всички нейни управления и отдели (включително „забравения“ и неупоменаван от никои отдел „ЗАТВОРИ“, преименуван днес в Главна дирекция към Министърство на правосъдието, в чиито архив се укриват едни от най-тежките престъпления на ДС и ръководещото я Политбюро на ЦК на БКП), трябва да

ТЕ ИНСТИТУЦИИ (НАЙ-ВЕЧЕ СЪДЕБНИТЕ) НЕ ПОСТАВЯТ ВЪПРОСА ЗА СЪД НАД КОНКРЕТНИТЕ ПРЕСТЪПНИЦИ?

Най-много, което тези институции са поускали, е „МОРАЛНОТО“ осъждане на „ПРИЗРАКА НА КАРЛ МАРКС“, срещу което престъпниците нямат нищо против! ТЯХНАТА БЕЗНАКАЗАНOST СЪЗДАВА АТМОСФЕРАТА НА СМЕРДЯКОВЩИНА („Всичко е позволено“), КОЯТО БЛАГОПРИЯТСТВА ПОВТОРЕНИЯТА НА ТРАГЕДИЯТА И В БЪДЕЩЕ.

Поставянето на въпроса за отговорността на престъпниците в бившите социални страни за едни от най-масовите убийства и репресии през ХХ век предизвика скритата неприязнь у представителите на „Свободния свят“ и доказва по негъвусислен начин цялото лицемерие и спекулации с проблема за „правата на човека“?

През 2005 година на възпоминанията за ХОЛОКОСТА в Полша присъстваха Буш и компания. В Москва бяха устроени чествания на 60-годишнината от „победата над фашизма“. Същевременно броят на избитите от большевистката диктатура човешки същества продължава да е тайна и за тях няма възпоминания. Досега никога от многобройните международни организации, нито някой от патентованите „защитници на човешките права“ – партньори на убийците или на техните наследници – не са поставили въпроса за нейното разбулване. По неофициални данни жертвите в страните на бившия социален „нароген“ Китай и в останалите социални страни от Третия свят надвишават 10 (десет) Холокост, но това се отминава с мъчание!

ЗАЩО ВЪРХУ ТЕЗИ СВРЪХЧУДОВИЩНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ ТЕГНЕ ТАБУ?

Франкистият режим все още не е осъден 30 години след края на каудильо по същите причини, поради които не е осъден и болшевиизмът. Използването на „кадрите“ на сборените диктаторски режими за утвърждаване на „демократията“ в победените във Втората световна война държави и възпрепятстването на народа да решава собствената си съдба, е стара и изпитана политика на победителите над нацизма и фашизма. Сега те я прилагат и спрямо болшевиизма. Това е ПОЛИТИКАТА НА НАБИРАНЕ И ВЕРБУВАНЕ НА ШКОЛУВАНИТЕ ОТ МОСКВА СЛУГИ, НОМЕНКЛАТУРЧИЦИ, ШПИОНИ, ИНКВИЗИТОРИ И ЕКЗЕКУТОРИ и техните доносници, които да готови да разпорят коремите на собствените си майки, ако срещу това ги оставят ненаказани и не конфискуват богатствата им, от чиито грабеж последва днешният повторен геноцид и агония на българския народ, намалял с близо два милиона души само за последните 17 години. За разлика от онези, за които Исус искал от своя бог да им прости, защото не знаели какво вършат, дамите и господата, които пробеджат тази СМЕРДЯКОВСКА политика знаят много добре мръсната си роля и за това не заслужават никаква прошка! •

Георги Константинов

Това са най-тежки престъпления – по глава 14 от НК – „против човечеството и мира“ (секретните служби на диктатурата водиха тайна или откритата война срещу народа в продължение на 45 години). Престъпленията, за които по сегашния Наказателен кодекс и по международното право нямат давност!

дъра на сегашните специални служби, които всъщност са замаскираните с нови етикети стари управления на ДС.

Данните за престъпниците и престъпленията, които се съдържат в архивите на бившата ДС, не са само източник на „историческо познание“ и „памет на миналото“, но и основа за създаване на километрични обвинителни актове срещу убийците, инквизиторите, садистите и техните политически върховители и ръководители от най-високите етажи на властвалата мафия, наречена компартия. Точно затова архивите остават запечатани със сегем печата.

Посочените и други, неупоменати тук, престъпления на диктатурата на номенклатурата бяха производна на държавния тероризъм. Той бе издигнат в ранг на официална политика на компартията, с чиито интереси бяха съобразени, както законотворчеството, така и прилагането на законите от репресивните институции.

В допълнение към гореказаното трябва да добавим, че всички управления на ДС действат в синхрон като репресивни „органи“ на диктатурата срещу всеки, който се е борил за свободата. (Разполагаме с ПЛАНОВЕ И СПРАВКИ на ДС, които доказват неопровержимо общите престъпления на ПГУ, ВГУ, IV и VI управления на ДС, както и тяхната престъпна колаборация с КГБ, ЩАЗИ и другите „братски“ секретни служби).

Една съществена част от тази престъпна дейност беше насочена срещу политическите емигранти чрез компрометирането им пред властите на галите им убежище стра-

агентура на ДС, разсята като ракови клетки в техните „отворени“ общества.

Следва да добавим, че шпионските, подривни и терористически акции и „мероприятия“ на българската ДС се супервизираха и координираха от секретните служби на СССР – КГБ и ГРУ, пълната връв с които не е срязана. Нерядко те бяха пряко изпълнение на заповеди и на (мокри) поръчки на ползващите се със зловеща слава учредения на шпиони и убийци, чиито правоприменици са „чекисти“ от рода на днешния президент на Русия Путин и неговото обкръжение.

Доказателствата за тези и безброй други престъпления на „бившата ДС“, както казах, се намират в архивите на нейните управления или в касите на „оперативните работници“ на наследилите ги днешни спецслужби. Там са документите и за престъпленията на мутиралата и трансформираща се в буржоазия номенклатура, извършени в периода на ПАЗАРНАТА ДЕМОКРАЦИЯ, която също е дело на „бившия“ номенклатурчици, техните „органи“ и доносници през т. нар. МИРЕН ПРЕХОД.

Поради тези и много други причини, върху които тук не се спирам, „ДОСИЕТАТА“ на бившата ДС следва да бъдат отворени. Всички, без изключение – „работните“ и личните дела на доносниците, кадровите и личните дела на техните вербовници, както и тези на „разработваните“ от тях „ОБЕКТИ“-жертви.

„ДЕЛАТА“ на бившата ДС следва да се отворят от обществени организации със задължителното участие на не-вербувани „обекти на разра-

се отворят, за да бъдат съдени и осъдени престъпниците от „Партията“, „органи“, институции и „трансмисии“ на диктатурата, които „нак са между нас“ и са завзели или поскоро не са изпускали нито за момент която и да е от ключовите позиции в политиката, правосъдието, секретните служби, бизнеса, медиите, науката, културата, църковния клир и всички останали сфери на живота в окаяната българска „демократия“.

Разбира се, подобно правосъдие може да бъде разгадено единствено от революционните трибунали на въоръжения народ, а не от т.нар. „ПРАВОВА“ държава, чиито

• СЪДИЛИЩА СИ ЗАТВАРЯТ ОЧИТЕ ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЯ, КОИТО ПО НИЩО НЕ ОТСТЪПАВАТ НА НАЦИСТКИТЕ

• КОЯТО ИЗИСКВА ОТ УБИЙЦИТЕ ЕДИНСТВЕНО ДА СЕ ПОКАЯТ И ИЗВИНЯТ НА ЖЕРТВИТЕ СИ,

• ПРЕЛАГА... АМНИСТИЯ ЗА ОТКАРНАТИТЕ МИЛИАРДИ

• И В ДОБАВКА УКРИВА ПРЕСТЪПНИЦИТЕ, КАТО ГИ ПРЕВЕРБУВА, ЗАБРАНЯВА ДОСТЪПА ДО ДОСИЕТАТА ПОД ВСЕВЪЗМОЖНИ ПРЕТЕКСТИ, ДОКАЗВАЩИ ИДЕНТИЧНОСТТА И С ПРЕСТЪПНИЦИТЕ И ПОСТАВЯ ВСЕ НОВИ И НОВИ ПРЕПЯТСТВИЯ ИЛИ ГИ РАЗКРИВА СЕЛЕКТИВНО С ОГЛЕД НУЖДИТЕ НА ПОРЕДНИЯ, УПРАЖНЯВАЩ ВЛАСТТА КЛАН.

Остават открити въпросите:

• ЗАЩО ПРИ НАЛИЧИЕТО НА БЕЗСПОРНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ИЗВЪРШЕНИ НАЙ-ТЕЖКИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ, ТЕ ОСТАВАТ НЕРАЗСЛЕДВАНИ И БЕЗНАКАЗАНИ, КАТО НИТО НАЦИОНАЛНИТЕ, НИТО МЕЖДУНАРОДНИ-

Новите жертви на държавния тероризъм

В едно интервю Ноам Чомски каза „Нивото на разрушение, терор и насилие, извършено от могъщи държави, далеч надхвърля всичко, което биха могли евентуално да направят групи от хора, наричани терористични или субнационални групи.“ Тогава той говореше за САЩ, но тези думи важат за всички големи държави по света, за всички „силни на деня“, които неизбежно се обявяват за съдници над останалите и защитници на „правото“.

Тези дни терорът на израелското правителство за пореден път се надигна срещу жителите на Близкия Изток. Израелската армия убива цивилни ливански граждани пряко всеки морал. В безсилието си много от тях прибягват до тероризма срещу обикновените израелци. Вече повече от 300 жертви са дадени в този конфликт, половин милион души са изселени и бъдещето на цяла една страна е почернено. Мрежата се напълни със снимки как еврейски деца пишат послания върху бомби сутринта преди бомбандировките над Ливан. Не съм много наясно каква е целта на израелското правителство в Ливан, но за подобни безцелни разрушения няма оправдание. Едно е ясно, няма и да чуем оправдание, защото не го искаме. А ако не си поискаме нещо, никога няма да ни го даде. Отразяването на цялата мръсотия там е „дайте да спасим нашите си боклуци, майна-

та им на чуждите“. Няма „какво? защо? имат ли право?“ – отговорите са ясни, затова не трябва да ги чуваме.

В глобалната Индимедия новините от Ливан са водеща тема. Ето ви едно писмо от активист в Ливан до активист от Кипър:

„Благодаря, че ми пишеш, аз съм добре и всички от моето семейство са добре, някои трябваше да спят в заслони, защото живеят близо до моста, който беше атакуван два пъти вчера и днес от Израел, къщата на моята сестра беше поразена тежко, но тя и семейството и са добре, разбира се, децата са ужасени.

Колкото до моите колеги в палестинските лагери на Юг, не мога да се свържа по телефона, загубих контакт с тях на втория ден от израелската война, надявам се, че са добре. Израел разруши Ливан напълно. Имаме електричество 2 часа на ден, а други райони нямат въобще.

Сигурно следиш новините, 4 касапници досега, две семейства избити до крак, две цивилни коли също бяха атакувани и много бяха убити, до сега много цивилни са убити и между тях много деца.

Израел казва, че тази война ще продължи две седмици, това значи, че ще стигнат до всяка част на Ливан. Иракчани, сирийци и кувейтци също бяха убити. Працам снимки на хора ранени или убити от израелски обстрел или бомбардировка.

Ще приключа сега, защото се страхувам, че тока ще спре отново. Благодаря за писмото и загрижеността, поздрави на теб и Сю и всички други около теб.

Селям
Райда“

И аз все още нямам отговор на въпроса „За какво всъщност е всичко това?“. Не знам за вас, но за мен това прилича много на ционизъм в чист вид – да избием гнусните араби. Един жител на Израел се опитва да отговори на въпроса ми:

„Политиката на деня е пропагата от военна пропаганда и аргументи. Затова Зипи Ливни, израелският външен министър, иначе умен човек, мога да каже искрено по националната телевизия снощи (13 юли 2006), че най-добрият начин да си върнем двамата отвлечени войници „е да разрушим напълно международното летище в Бейрут“. Иначе похитителите незабавно щели да отидат и да си купят международни билети за тях и за жертвите. „Но те могат да се промъкнат с кола“, настоя интервюиращият. „О, да“ каза външният министър, „За това ние ще разрушим и пътищата в Ливан, водещи извън страната“.

...

Но това може би ще е недостатъчно за армейските генерали. Те вече казаха свободно по телевизията, че „ние тук в Израел не трябва да забравяме Дамаск и Техеран“. Миналото

може да ни припомни какво значи, когато те искат да ни припомнят нещо по този начин.

Заловените войници в Газа и Ливан вече не са на дневен ред. Вече трябва да унищожим Хисбула и Хамас веднъж завинаги (за N-ти път). По подобен начин през лятото на 1982-а израелското общество напълно забрави оправданието за нападението над Ливан. Това беше Шломо Арагов, израелският посланик в Лондон, срещу когото бе направен опит за убийство от отцепена група палестинци. Атаката срещу него послужи на Ариел Шарон като претекст да нападне Ливан и да стои там 18 години.

По последни данни 95% от жителите на Израел смятат, че действията на неговото правителство са справедливи. Интересно как им е бил зададен въпросът. Едва ли е било „Смятате ли, че вашите бомби трябва да разкъсват бебета, за да...“ Хората си искали изконните еврейски земи. Ето ви цитат от първия премиер на Израел: „Границите на ционистките (неговите-б. пр.) домогвания са работа на евреите и никога външен фактор няма да ги ограничи“. Ето ви още един цитат: „началникът на генералния щаб на въоръжените сили на Израел генерал Дан Халуц обеща да бомбардира 10 жилищни сгради в Бейрут при всяко ракетно нападение срещу Хаифа“. Какъв е смисълът от държавата, ако тя действа със същите оправ-

дания, същите средства и убива същите жертви, като тъй мразените от нея терористични участници от Хисбула, Хамас и Ал Каида? Трябва ли да бъдеш анархист, за да отговориш на този прост въпрос?

Но да се върнем на медиите. За последните два месеца в Ирак има 5818 убити. Разликата е, че там смъртта не идва отгоре, а отдолу. Ежедневие са и терористичните атаки на „бойците на коалицията“. Така е откакто господата демократи се настаняха там и ако погледнете обективно, ще видите, че ситуацията там е много по-тежка от тази в Ливан. Но ето, че медиите подминават Ирак тези дни. Израелското нападение наистина е нагъл акт на агресия срещу беззащитен народ, но агресията на САЩ в Ирак продължава повече от две години и понеже там нещата се „скапват“ все повече, нападението над Ливан дойде тъкмо навреме „да сменим темата“. И ето че нашите медии почти не говорят за Ирак. Защото са обикновени преписвачи. И защото не питаме. Защото няма кой да излезе на улицата и да каже „Хей, какво става!“ на правителството, което вече ни вкара в този конфликт и ни направи съучастници в клането. Но на всяко нещо му идва времето. Дано, когато дойде нашето време, да го посрещнем достойно. •

bulgaria.indymedia.org

ХОРАТА СРЕЩУ ВЛАСТТА И КАПИТАЛА

Село Попинци не се предава

» » » продължава от страница 1

та болница, като състоянието му е сериозно. Направена му е спешна операция, след което състоянието му се стабилизира, човекът влиза в съзнание и е контактен. С интерес се очаква да разкаже какво се е случило, защото версията на полицията е, че въпросният мъж имал семейни проблеми и се е самонаранил, пробождайки се в гърдите няколко пъти!

Селото е много напрегнато, на хората само това им трябва, за да избухнат. Колко жертви трябва да паднат, за да се спре това безумие? Хората от Попинци все още не са загубили надежда и вярват, че като се борят докрай ще постигнат своето. Кои ще защити техните, а и наши интереси на българи, след като държавата с действие и бездействие защитава чужди интереси? Срещу хората се праща жандармерия. Въпреки това попинчани не са сами – от съседни села се приличат на помощ и заедно удържат барикадите.

Референдум в Попинци отхвърли златодобива

На 11 юли най-сетне се проведе исканият от жителите на село Попинци референдум. От общо 2000 имащи право на глас, са участвали 1576 гласоподавателни, с което избирателната активност е 79%. От тях 97% отхвърлят проучването и добива на злато от местността Петелово в землището на селото. 1529 души

са против проучване и добив на злато от Петелово;

47 гласоподавателни са за търсене и проучване, но ако стриктно се опазва природата;

От същите 47 души, съгласни да се проучва, 29 са против добив на злато с цианиди.

Голяма част от хората са писали мотивите си против проучването и добива. В общи линии те са три:

- златно находище Петелово е проучено с държавни средства и хората са против то да бъде подарявано на физически лица без търг и процедура, като се имитира проучване;

- доказаните запаси на златно находище Петелово могат да се добият ефективно само чрез използване на най-опасната цианидна технология – куполно излужване. Това е потвърдено и от експерти на самата фирма Мартерн.

Използването на тази технология неминуемо ще замърси терасите на реките Луца Яна и Марица и ще застраши здравето и живота на стотици хиляди граждани на България, Гърция и Турция.

- фирма Мартерн в нарушение на българското законодателство работи без одобрени проекти, като застрашава жи-

вота и здравето на населението.

Равносметката в Попинци е ясна - хората не желаят търсене, проучване и добив на злато от Петелово. Резултатите от референдума са връчени на Президента, Министерски съвет, Министерство на финансите, Министерство на околната среда и водите и Министерство на икономиката и енергетиката.

Изморените попинчани вече няколко седмици удържат барикадите под Петелово. Помагат им екологичните организации „Зелени Балкани“, „За Земята“, „Еко Клуб 2000“, „Екоглас-

ност“, Зелената партия в България, Информационен и учебен център по екология, както и солидарните комитети „Бъдеще за Чавдар“ и „Живот за Крумовград“.

Те очакват институциите да признаят извършените престъпления при управлението на подземните богатства и да започнат политика на защита на обществените интереси.

Всяка година на концесионерите на находищата Асарел, Челопеч и Елаците се подаряват безвъзмездно над 460 милиона долара във вреда за обществото.

Всяка година държавата ощетява народа, като губи над 2 милиарда долара от износа на стратегическите ресурси мед и злато като суровина, а не като крайни продукти.

Други 35 златни находища подобно на Петелово до Попинци и Ада тепе край Крумовград, очакват да бъдат „проучени“ и подарени на физически и юридически лица, а

министърът на икономиката и енергетиката прави изказвания като адвокат на облагодетелстваните фирми и показва, че държавният интерес и общественият отново се разминават. Ясно е, че хората обединени сами ще защитават интересите си, като разчитат на собствените си съпротивителни сили, а не на помощ от страна на държавата, която продължава да защитава интересите на капитала. •

bulgaria.indymedia.org

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Философията на Прудон

1. Прудон – рогоначалник на анархическата идеология

Думите „анархия“ и „анархист“ с що-годе определено политическо смислово значение се родиха във вихъра на Великата френска революция – революцията, която в края на XVIII век разтърси Европа и положи началото на нова епоха в световната история. Техен кръстник е Брисо – един от лидерите на жирондистите в Конвента, които, изразяващи интересите на буржоазията, в началния период на Революцията са дали своя принос за нейния успех, но след като завземат властта, се мъчат да я спрат и да установят ред в Републиката. Разбира се, става дума за установяване на буржоазен ред чрез приемането на такива закони, които, като осигуряват формално равни политически права на гражданите на Републиката, са предназначени преди всичко да защитят частната собственост, т. е. да гарантират фактическото икономическо неравенство в нея. Стремелът им да внедрят в основите на правовия и морален порядък на Републиката уважение към собствеността превръща тях, участниците в антифеодалната революция, след премахването на феодалната политическа власт, във върли защитници на феодалната собственост. По-конкретно усилията им се насочват към отхвърляне на аграрния закон за подялба на феодалните земи между бедните селяни – ясно е опасението им, че такива действия на изгладнените народни маси могат да отидат по-нататък и да засенят също така и буржоазната собственост. Увлечението им по обявяване на частната собственост за свещената гиводи даже до там, че при един празник заменят знаменития лозунг на Революцията „Свобода, равенство, братство“ с лозунга „Свобода, равенство, собственост“. В заслепеността си по защитата на частната собственост жирондистите не забелязват опасността от контрреволюция на монархическите елементи във Франция и интервенция от страна на европейските монархии и насочват оръжието на политическата борба срещу бедните, измъчените слоеве от народа, които искат продължаване на Революцията до облекчаване на тежкото им социално-икономическо положение. В тази ситуация на изостряне на класовата борба между буржоазията, от една страна, и бедния народ по градове и села по време на Великата френска революция, идеологът на жирондистите, Брисо, изстрелва думите „анархист“ и „анархия“, предназначени с рязко отрицателна емоционална окраска да заклеймят най-опасните според него рушители на Републиката в дадения момент, а именно онези, които искат да тласнат по-нататък Революцията, а значи, които създават смут и безпорядък в обществото:

„Аз мислех, че само възбуждането на ред може да възстанови спокойствието; ... Аз ми-

слех, следователно, че истинските врагове на народа и Републиката – това са анархистите, проповедниците на аграрния закон, подбуждателите на бунтове“.

„Тя, все тази анархия, е създавала революционна власт във войската“.

„Кой ще се усъмни сега в страшната вреда, която донесе на нашата войска анархическата доктрина, стремяща се под закрилата на равенството в правата да установи всемирно и фактическо равенство, което дотолкова е бич за обществото, доколкото първото е неговата основа? Анархическата доктрина иска да изравни таланта и невежеството, добротелта и порока...“

„Аз заявих от самото начало на Конвента, че във Франция съществува партия на дезорганизаторите, стремяща се да разруши Републиката още в нейната люлка. Днес аз искам да докажа: 1) че тази партия на анархистите е господствала и господства почти над всички разсъждения на Конвента и над всички действия на Изпълнителния съвет; 2) че тази партия е била и си остава единственият източник на всички бедствия, вътрешни и външни, утежняващи положението на Франция, и 3) че Републиката не може да бъде спасена по друг начин, освен като се предприемат строги мерки за изтързване на представителите на нацията от ръцете на тази геспотична, бунтарска партия“. Смисълът на последните думи в контекста на епохата е: *анархистите на гилотината!*

Около половин век след тези изявления, един млад французин, произхождащ от такива бедни слоеве на народа, каквито по времето на Конвента са искали Революцията да бъде тласната по-нататък, в монографията посветена на фундаментални проблеми на политическата икономия, социалната философия и етиката, с младежката си дързост поема предизвикателството на Брисо и с гордост заявява: **„Аз съм анархист!“**

Този млад френски автор е Пиер Жозеф Прудон.

Книгата е озаглавена: „Що е собственост?“

Отговорът в нея на този въпрос е: **„Собствеността е кражба.“**

Така през 1840-та година Прудон издига едно ново идеологическо знаме, на което е написано: АНАРХИЗЪМ. Многостранното му литературно творчество и конкретната му политическа дейност очертават съдържанието на тази идеология в периода на нейното първоначално формиране. Употребата на самия термин „анархизъм“ изразява, както е видно от гореказаното, приемствеността на идеите на Прудон по отношение на действията на крайнолевите елементи на Великата френска революция. И което е много важно: идеите на Прудон не са догма за анархическото движение, а начало! Те са основата, която получава по-нататъшно развитие у неговите последователи

Аз съм анархист!

П. Ж. Прудон

и преди всичко у Бакунин и Кропоткин.

2. Прудон – фактори за формиране на личността и философските му убеждения

Действието на четирите елемента, в една или друга степен определящи формирането на дадена личност (преди всичко нейния характер, мироглед и ценностна система) по време на детските, юношеските и младежките ѝ години – епохата, социалната среда, класовият произход и генетично предопределените предразположения на конкретния индивид – така ярко е изразено при Прудон, че можем направо от тях да изведем основните проблеми, които го възмущават в течение на целия му живот и са обект на разглеждане в трудовете му, насоката на мисълта му за търсене на тяхното решение и даже начина на изразяване на получените решения. Въздействието на петия елемент от този рог – идеите влияния върху дадената личност от страна на различни учения и мислители – при Прудон се оказва не случайно и хаотично, а селективно, като изборът им се определя от действието именно на токущо споменатите четири елемента, при това ролята им се оказва второстепенна – тя се отнася до детайлите и формата, чрез които основните му идеи, предопределени от тези четири елемента, намират конкретен израз.

Пиер Жозеф Прудон е роден на 15 януари 1809 г. в Безансон. Второто и третото десетилетие на XIX век, в които протичат детските, юношеските и ранните младежки години на Пиер Жозеф, бележат началото на една нова епоха, характеризизираща се с бурно развитие на промишлеността и железопътния транспорт, на първо място в Англия, следвана от Франция, а заедно с това и с появата на сцената на исто-

рията на един нов субект – работническата класа, в която постепенно започва да се пробужда класово съзнание, стремеж към сдружаване и воля за класова борба. В течение на времето Пиер Жозеф формира отношението си към този исторически феномен главно под влияние на класовия си произход и на социалната среда, в която е израсъл.

Безансон е център на областта Франш-Конте, отличаваща се със своеобразен социален климат. Като привежда думите на Е. Фурниер от неговата „Социалистическа история“, че областта Франш-Конте в Бургундия създава републикански характер така естествено, както дървото ражда своите плодове, Арман Кювиелие добавя в биографичния си очерк за Прудон: „това е и страна на първите кооперативи, създадени от селяните – притежателите на добитък, които са произвеждали и продавали общо сиренето си... Селянинът, гробен собственик, който не се отказва в случай на нужда от сдружаване с другите за едно общо производство... господар в своя дом и особено в семейството си, където е неограничен монарх... – ето какво допълва до голяма степен идеите на Прудон върху собствеността, семейството, подчинението на жената и ето защо Прудон вижда цялото това мощно... социално движение (*на работническата класа – б.м., Б.Ч.*) ... през една особена призма.“² Към това ще добавим, че Безансон е родното място на двама велики негови по-възрастни съвременници, с които той се родее в определено отношение: Шарл Фурие (1772-1837) и Виктор Юго (1802-1885). С първия се сближава стремежът да реформира обществото, а с втория – мощният начин на изразяване.

Както добре се е изразил А. Кювие, П. Ж. Прудон има селскостопантчийски произход³. Това словосъчетание изразява факта, че социалната съдба на неговото семейство е конкретна проява на един характерен за тази епоха процес на преход на трудови маси от заетост в селско-стопанското производство към заетост в промишленото производство. Този исторически процес е изстрадан от Пиер Жозеф като лична драма.

П. Ж. Прудон е роден в бедно семейство, живеещо в покрайнините на големия град, притежаващо парче земя и добитък, които обаче не са били достатъчни за осигуряване на прехраната му. Баща му, Клод Прудон, бил селянин, но работел като бървар в пивоварен завод. От ранна възраст Пиер Жозеф се включва в трудовия процес за осигуряване прехраната си. Впоследствие той с умилението си спомня за това време: „До 12-годишна възраст животът ми протече почти напълно на полето, в полска работа или между кравите... Какво удоволствие изпитвах някога да се търкалям във високата трева, която ми се искаше да хрупам като кравите, които пасях; да тичам с боси крака по равните пътеки край къпините и крака-

та ми да потъват през зелените чимове в дълбоката прясно разорана земя! Колко пъти ми се е случвало в толпите юнски утрини да захвърлям грехите си и да се къпя в росата на моравата! ...Аз бях във всичко, което можех да докосна с ръка, да достигна с поглед, което ми служеше за нещо;... Представата за личността се сливаше в съзнанието ми с усета за доброто ми състояние ... Цял ден се тъпчех с черници, къпини, грах, маково семе, печена царевица, всякакви боровинки, дивы плодове трънки, череша, шипки, диво грозде, дивы плодове; пълнех стомаха си с толкова сурови неща, че те биха разстроили едно добре възпитано дете, но при мен те само усилваха апетита. Майката-природа не причинява зло на тези, които ѝ принадлежат... Нямахше глад, нямахше и завист. В къщи сутрин закусвахме чорба с кукурузно брашно, на обед – картофи, вечер – супа със сланина и тъй цяла седмица... при тази вегетарианска храна ние бяхме едри и силни. Знаете ли защо? Защото дишахме въздуха на родните полета и живеехме от онова, което сами си произвеждахме.“

Ето, това е идеалът на Прудон за свобода. Свободата на личността за него, тъй както той я изживява в детските си години, означава пълна независимост от другите индивиди, както и от каквито и да е социални фактори, а заедно с това и пълно сливане с природата. Индивидуализъм и натурализъм – това са два принципа, които ще залегнат в основата на философските му разсъждения, ще имат определено значение при подхода му към третирането на различни проблеми в бъдещите теоретични трудове. Тези два принципа ще бъдат в основата на социално-икономическия му идеал: живот на индивида в семейството, което чрез взаимодействието си с природата в трудовия процес само произвежда всичко, което потребява при един природосъобразен начин на живот и което по същество е независимо от каквито и да е социални фактори. Тези два принципа, възлътени в така обрисувания селски начин на живот, са в основата и на неговата етика – за него те ще разкриват смисъла на понятията за справедливост и благородство. И когато по-късно, вече като депутат в Парламента, чуе че някой се хвали с благородния си произход, Прудон ще го репликира: *„В моя род 14 поколения преди са били все селяни. Кой тук може да се похвали с толкова благороден произход като моя?“*

(Следва)

Ст.н.с. I ст., г-р на

философските науки Борис Чендов

БЕЛЕЖКИ

¹ Горният текст е написан по: П.А. Кропоткин, Великая Французская Революция 1789-1793, Изд. „Наука“, Москва, 1979 г., гл. XXXIX-XLI, с. 266-282.

² А. Кювиелие, Прудон, София, 1947 г., с. 15-16.

³ Ср. пак там, с. 16.

⁴ Пак там, стр. 84-87. Откъсът е взет от съчинението на Прудон „За правдата в революцията и в църквата“, етюд V, глава IV. •

НОВОТО ИЗДАНИЕ НА СТИХОВЕТЕ НА КРЪСТЬО ХАДЖИИВАНОВ

Пари и Власт

По повод посещението ми на мемориала на Кръстьо Хаджииванов на 25 юни 2006 г. в село Чучулигово до Кулата, край българо-гръцката граница до река Струма.

На 87 години съм и трудно издържам на непосилната горещина на този ден. Някоя година не съм пропускал посещение на този мемориал, построен в чест на младия анархист поет. Бяха поднесени цветя от много другари. На мемориала се вееше черно-червеното знаме на ФАБ. Кръстьо Павлов произнесе подходящо слово за живота и дейност на поета-анархист. След това Светослав Кайтанджиев даде поредната дума за изява на декламации и песни.

Между другото братът на Кръстьо, Иван, беше донесъл за продажба новоизлязла стихосбирка на поета. На лицевата корица се виждаше българският трибагреник. Та братът на Кръстьо каза, че наред с анархисткото знаме трябвало да се веят и българското национално знаме. Също каза, че Кръстьо никъде не е писал, че е анархист. Поради недоброто ми здравословно състояние се въздържам да вляза в дискусия с него.

Какво зная аз за Кръстьо? С неговия по-възрастен брат Благой бяхме в концлагерите „Богданов дол“ и „Белене“ и бяхме в много близки отношения,

като сме си споделяли и най-интимните си проблеми. Винаги ми е говорил, че има по-млад брат, който също като него бил анархист и който с помощта на поезията изразявал отрицателното си отношение към властта и потисничеството, а също и анархистките си възгледи.

Благой никога не допускаше, че брат му може да бъде друг освен анархист.

При едно честване на годишнина в родното му село Капатово се запознах с група земеделци. На един от тях съм запомнил името – казваше се Кирил Шкалов. Та всички тези земеделци казваха, че Кръстьо е анархист. Само брат му Иван сигурно е пропуснал да знае това. Приказвал съм и с негов приятел, с когото са служили войници. Казва се Димитър Иванов. Стоев от с. Върба, Радомирско. Стоев казва, че с Кръстьо са се запознали именно като анархисти и това ги е сближило в казармата. Още един приятел, който сега се намира в Нова Зеландия и който е от селото на Кръстьо, винаги ми е говорил за Кръстьо като за верен последовател на анархизма.

Твърдението на брат му Иван е, че Кръстьо никога не е писал, че е анархист. Та нали и Ботев директно не казва, че е анархист, но казва: „и ние имаме пълно право да кажем заедно с Прудон, че всяка власт е заговор и съзаклатие срещу свободата на народа“. И още, че признава житейското училище на Кювие и Нютон, Фурие и Прудон (не и Маркс). А кой е Прудон? Нима всеки по-образован не знае, че той е родоначалникът на социалния анархизъм: „Собствеността е кражба“.

Така че предлагам на четящата публика да прочете стихотворението на Кръстьо „Пари и Власт“ и нека разсъди дали има друго социално учение или партия, които да са против властта и парите.

Нека ме извини брат му Иван, но аз никога не бих се съгласил с неговото посмъртно да бъде опакван с трибагреник парцал. Та нали тези, които го убиха, бяха прикривани с този трибагреник.

Ще браним от попълзновенията на всички мръсни ръце паметта на нашия другар и приятел Кръстьо. •

Александър Накоев

Пари и власт (откъс)

Пари и власт!...

За тях са поробявани народи,
убивани са в люлките деца,
продавани са оковани роби,
събаряни са тронове, кресла;
издигани са крепости, затвори
и сривани са градове с пристраст,
в редицата на кървави раздори
на властниците за пари и власт!

Пари и власт!...

...

Те вечно на богати, сиромаси,
разделят ни на партии, на класи
и във вражда неспирно ни държат
да бъдем врагове едни на други,
оръжие неспирно да ковим,
земята да разстръсваме със бури
и със войни и в тези войни да мрем...

Пари и власт!...

На таз земя царуват
заклети врагове на свободата,
не ще да има правда, братство, мир,
докато те царуват на земята...

Пари и власт!...

Кръстьо Хаджииванов, 1949 г.

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ В ПРЕДАВАНЕТО „МЕЖДУ РЕДОВЕТЕ“ НА ТЕЛЕВИЗИЯ „СКАТ“

Или анархия, или глобална империя

Декларация, прочетена в предаването „Между редовете“ от 21.07.2006 г.

Ако позволите едно уточнение, което за мен е важно. Когато преглегах записа на предишното ми участие във Вашето предаване, забелязах, че в субтитър е записано „Г. Константинов – политически затворник на комунизма“. По този повод имам две малки забележки:

Първата – ПОЛИТИКАТА е съвкупност от средства и методи, чрез които се цели завладяването на ВЛАСТТА. Аз съм враг на всяка власт и следователно не мога да бъда „политически“ затворник. През целия си живот съм бил и си оставам революционер.

Втората – аз твърдя, че има само един възможен комунизъм и той е АНАРХО-КОМУНИЗЪМЪТ, който привърженик съм и в чието име ние сме водили, и водим, своята борба, както срещу марксизма и неговите реализации, ДИКТАТУРА НА НОМЕНКЛАТУРАТА и ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ, така и срещу ГЛОБАЛНАТА ИМПЕРИЯ НА КАПИТАЛА. Следователно, аз не бих могъл да бъда и „затворник на комунизма“.

Тук мисля, че за зрителите е необходимо едно телеграфно дефиниране на използваните понятия.

АНАРХОКОМУНИЗЪМЪТ не означава нищо друго, освен:

1) УНИЩОЖЕНИЕ НА ДЪРЖАВНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ОБЩЕСТВОТО и замяната ѝ със САМОУПРАВЛЕНИЕТО или ПРЯКАТА ДЕМОКРАЦИЯ, или още с АНАРХИЯТА, която всъщност е ФЕДЕРАЦИЯ НА КОМУНИ-

ТЕ, един от чиито прототипи неше Парижката.

2) УНИЩОЖЕНИЕ НА ПАЗАРА или КАПИТАЛИЗМА и замяната му с РАЗПРЕДЕЛЕНИЕТО ПОД КОНТРОЛА НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД, докато извършващата се ТОТАЛНА АВТОМАТИЗАЦИЯ на производството направи възможно разпределението

налия, етнически или верски произход на МИЛИАРДИТЕ си. За тях е важно извличането на максимална печалба. За постигането на тази цел и за разширяване на експанзията на компаниите до завладяване на цялата планета от Империята тя разполага със своя брониран юмрук – НАТО.

Има само един възможен комунизъм и той е АНАРХО-КОМУНИЗЪМЪТ.

според нуждите им и докато трудът престане да бъде задължителен, какъвто е от времето на „изгонването на Адам и Ева от Рая“, т.е., докато той стане доброволен и свободен.

Ще продължа проблема с който приключи последната ни среща – този ЗА БЪДЕЩЕТО НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД.

Ние живеем в глобален свят и бъдещето на всеки народ е свързано с бъдещето на човешкия род в условията на ГЛОБАЛИЗАЦИЯ. ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА Е НОВОТО ИМЕ НА ИМПЕРИАЛИЗМА.

Империализмът е стар колкото държавата. Новото в „новия“ империализъм е създаването на ГЛОБАЛНАТА ИМПЕРИЯ НА КАПИТАЛА в чиито основи стоят МУЛТИ И ТРАНСНАЦИОНАЛНИТЕ КОМПАНИИ, които не се интересуват от нацио-

Засега Япония със заграждащите я икономически „Дракон“ и „Тигри“ в Далечния Изток и в проекция Китай и Индия се намират в положение на субординация спрямо нейния център Вашингтон. Същото се отнася и до Европейския съюз на бюрократите и богатите към който българските „елити“ искат да ни присъединят на всяка цена, както това сториха с НАТО.

АНАРХИЯТА е единственият безкомпромисен и последователен враг на интернационалното и социално статукво на „ГЛОБАЛИЗМА“, защото цели събарянето на стълбове, върху които той се крепи – ДЪРЖАВАТА И ПАЗАРА. В това отношение мисля, че човечеството няма избор – ИЛИ АНАРХИЯ, ИЛИ ГЛОБАЛНА ИМПЕ-

РИЯ, която му готви съдбата на динозаврите. Аз съм рационалист, поради което съм убеден, че колкото повече се приближаваме към „Черната дупка“ на историята, към която ни влечат ГОСПОДАРИТЕ НА СВЕТА и която заплашва да ни погълне, като толкова други изчезнали видове, толкова повече ще се осъзнава това, което казвам тук. И съм оптимист за бъдещето на Човешкия род – нито една империя – от тази на фараоните и Римската до Британската или Руската – не можа да го унищожи. Тяхната съдба ще бъде споделена и от Глобалната, който стожер са САЩ.

В предстоящия гигантски двубой Глобалната империя на капитала ще загине, като всички предшествали я империи – под влиянието на множество фактори, сред които все по-нарастващо значение ще имат това, което в своите книги съм определил като РОБОТРОННА РЕВОЛЮЦИЯ с всички произтичащи от нея последици, които засягат всички сфери на социалния и международен живот на хората и народите. •

Георги Константинов

P.S. Водещият г-н Ифандиев се разграничи от съдържанието се в декларацията идеи. Той подчерта пъланата им противоположност с неговите разбирания и предложи устройването на един телевизионен диспут, с което аз се съгласих. Очаквам поканата.

БЕЗ БОГ, БЕЗ ГОСПОДАР

Декларация на Автономна безвластническа група „Анархосъпротива“ по проблема с високоговорителите на софийската джамия

Ние, като анархисти, считаме всички религии за най-малкото безполезни и дори вредни за развитието на човечеството и доброто на хората. Стремим се да посочим на хората религиозните заблуждения в които са изпаднали и да им помогнем да се отърсят от тях. Но това едва ли може да стане по насилствен път. Печален е опитът на комунистическия режим преди 1989 година в тази област. Един човек може да се откаже от религията само доброволно и самосъзнателно. Именно затова зачитаме религиозната свобода. Щом някой желае да вярва в някой бог, той има пълно право на това. Единствено сме непримирими към тези, най-често висши духовници, които използват религията като средство за манипулиране и към онези, които използват вярата като оправдание за извършване на насилствени актове към други хора.

Именно поради това за нас е естествено мюсюлманите в София да имат възможност да изповядват вярата си с всичките ѝ ритуали, стига да не нанасят вреда и да не пречат на други хора. В момента тече кампания твърдяща, че високоговорителите на софийската джамия предизвикват твърде силен шум. Смятаме тази кампания за манипулативна, гонеща чисто политически цели и не на последно място опасна за подклаждане на етническо напрежение. Искаме да обърнем внимание на някои факти. В София има десетки заведения и кръчми, които всяка нощ огласяят пространството на десетки метри от тях с прекалено силна музика. Всяка нощ десетки автомобилни аларми нарушават покоя на спящите. Често пияни групи младежи или футболни хулигани не само нарушават спокойствието на хората, но дори предизвикват известен страх. Можем ли да сравним всичко това с общо 15-те минути на деннощице, през което имамът призовава вярващите на молитва?

След като тези партийки и организации, които сега водят бясна анти-ислямска кампания са загрижени за спокойствието на хората, им предлагаме да направят някои доста по-полезни неща. Могат да организират блокади пред заведенията вдигащи прекомерен шум. Проблем в този случай е това, че обикновено тези заведения принадлежат на „добре облечени бизнесмени“ – наричани мутри, а това е доста опасно за здравето, особено ако вече нямаш депутатски имунитет. Друг вариант е да се борят с недобросъвестните собственици на автомобили, които аларми пишат по цяла нощ. Но пък залавянето с този битов проблем в отровеното от шовинистично политиканство „публично пространство“ не носи политически дивиденди.

Ние, като анархисти, сме решени да се борим с всяка манипулация. Нека не допускаме за пореден път хората в България да бъдат използвани за постигането на тъмни и анти-народни цели. •

Юли 2006 г.

София

НОВИНИ

Таксиметрова блокада в Рим

Няколкостотин таксита за три дни блокираха площад „Венеция“ в италианската столица Рим, предаде агенция „Ройтерс“.

Таксиметровите шофьори масово протестираха срещу плановете на правителството на Романо Проди да насърчи „конкурентоспособността“ между фирмите извършващи превоз на пътници и товари. •

05.07.2006 г.

Сипани италиански и щатски копони похитители

Представители на италианските служби за сигурност бяха задържани по обвинение, че през февруари 2003 г. съвместно с агенти на ЦРУ са отвлекли египетски имам, съобщава CNN.

Имам Абу Омар е бил отвлечен на улица в Милано, натикан в микробус и откаран във военно-морската база Авяно, а от там отведен в Египет, където е бил подложен на изтезания.

По делото до момента са обвинени 22-ма агенти на ЦРУ. Задържани са и трима високопоставени служители на италианското военно разузнаване (СИСМИ), един от които е Марио Манчини, заместник ръководител на ведомството. •

06.07.2006 г.

Кървав атентат в Индия

207 души загинаха, а над 800 бяха ранени при 7 бомбени експлозии във влакове в индийския град Мумбай, предава АП.

До момента индийската полиция е задържала трима заподозрени за атентатите, които са членове на забранената в Индия организация „Движение на ислямските студенти“. •

18.07.2006 г.

Оръжейни галавери на Пентагона

Служители на Пентагона са продавали незаконно оръжие и боеприпаси, разкри CNN.

През юни 2006 г. агенти под прикритие на Сметната палата на САЩ са закупили от Пентагона с белязани банкноти на стойност 1 милион долара действащи гранатомети, които били „приготвени за унищожение като бракувани“.

До момента Сметната палата е разкрила 79 купувачи, които са закупили забранени стоки на обща стойност от 466 милиона долара. Повече от половината от тях са купували стоките си от Пентагона. •

24.07.2006 г.

НАШИТЕ ДРУГАРИ ПО СВЕТА

Студентското движение в Гърция

Последните месеци станахме свидетели на мощни протести на студенти и преподаватели в Гърция, като реакция на проектите на правителството да приватизира автономните до този момент учебни заведения, превръщайки ги в конкурентни едно на друго. Всички тези събития, разбира се, или не бяха изобщо отразени, или бяха превърнати от родните „демократични“ медии, които не счетоха за нужно да осветомият българското население за борбите на южните съседи срещу капитализма – натам, накъдето сме тръгнали и ние. В масовите протести взеха участие хиляди граждани на Гърция – студенти, университетски преподаватели, представители на различни леви групи, сред които не на последно място и анархисти. В началото окупациите на университети и обявяването на обща университетска стачка ставаше предимно по мирен път, но в края на юни и през юли стълкновенията с полицията станаха доста остри, като „силите на реда“ използваха цялата позволена и непозволена бруталност, на която знаем, че са способни.

За да имат нашите читатели ясна представа за положението в нашите съседи на юг, публикуваме с незначителни съкращения обяснение на положението със студентското движение в Гърция от Индимедия Атина, а също така и декларация по въпроса от нашите приятели от Антиявторитарно движение и най-вече студентската част от него.

Големите демонстрации в началото включваха градовете Атина, Солун, Патра, Янина, Комотини, Ираклион и всички по-големи градове. Междувременно броят на окупирани и стачкуващи университети достигна 407 (от всичко 456 съществуващи в страната).

Първите удари на правителството вече са представени в медиите. Ясно е че новият закон за образованието ще трябва да мине първо през парламента, за да бъде приет, но това няма да стане през летния сезон. Възможно е правителството да не приеме закона след най-масовите студентски демонстрации, които Гърция е виждала от години. Слуховете за това обаче не са достатъчни за студентите: една след друга техните общи събрания гласуваха в подкрепа на продължаване на окупациите.

Хронология на демонстрациите:

- 8 юни – около 15 000 демонстрираха в Атина и между 7 000 и 10 000 в Солун. В Атина полицията за масови безредици се опита да спре демонстрацията, използвайки съзотворен газ.
- 14 юни – 407 академични департамента в Гърция са окупирани (това прави около 90% от университетите в страната).
- Всичките 70 факултета в Солун са в окупациона стачка, включително консервативни крепости като Университета на Македония и Факултета за физическо образование и спортни науки.

• Международна карavana за изкуство и актиvizъм предава на живо от окупираното Политехническо училище в Атина

Същността на новия закон:

Основни положения от гръцката конституция са на път да бъдат потърпени от неолибералните агенти в гръцката държава. Това ще бъде трудно именно поради характера на гръцката конституция, но въпреки това управляващото консервативно правителство в момента се опитва да вкара промени във функциониращите в момента позиции и ролята на висшата образователна система. Така нареченият „комитет от експерти“, съставен от самото правителство, публикува списък с предстоещи предложения, които включват:

- Дерегистрация на студентите след N x 1,5 години, където N е минималното време за завършване на специалността. В момента това време е неограничено.
- Ограничаване на броя пъти за оставане в курс по определена дисциплина до четири (сега неограничено).
- Облекчено влизане на полицията на академична територия, като целта е след известно време академичната санкция за това да отпадне изцяло.
- Край на безплатното осигуряване на учебници за студентите.
- Край на прехвърлянията на студенти (в момента студенти, които отговарят на определени социални, икономически и здравословни критерии, могат да се прехвърлят в академичен департамент, който е по-близо до населеното място, в което живеят).
- Въвеждане на управленски длъжности в университетите (в момента всички административни решения се вземат от академичния състав).

Всичко това се предвижда в проектозакона, който трябва да бъде приет през юли, но засега е отложен, поради студентския отпор.

На 2 юни образователната секция на гръцкото посолство

в Париж беше окупирана в знак на солидарност с гръцките студенти.

Прилагаме писмо-позиция на нашите приятели от Антиявторитарно движение – Гърция относно последните протести от 27 юни:

„На 27 юни студенти от цяла Гърция се събраха в Атина да демонстрират своите желания и съпротива срещу тези, които решават вместо нас неща, които засягат нас.“

Традиционната омраза на гръцката полиция срещу младежта, както в миналото омразата на армията срещу младежта, беше изразена вчера чрез изключителната бруталност, проявена от полицията срещу студентите.

„Представители“ на полицията, появяващи се често по телевизионните канали, продължават да лъжат, че е имало изстрел от револвер от страна на студентското шествие по посока на полицията.

Без да има дори обикновено разрушаване на собственост, на 27-ми полицията насочи своята изключителна бруталност и мащабно използване на химикали срещу пламналите барикади от протестиращи студенти, които бяха затворени в капан и не можеха да дишат, приклекени в Юридическия департамент.

Антиявторитарната част от студентите изигра катализираща роля едновременно в защитата на протеста и в защитата на университетската управа, изгонвайки полицията за масови безредици, която проникваше в Корпуса за управление „Пропилая“.

Мишената на правителството и г-н Полидарас (министър на обществените ред) е студентското движение. Ето защо те постоянно бъдат пропаганда, представяйки анархистите и антиявторитарната част от демонстрантите като сили, които подстрекават студентите и действат „на тъмно“. Подобни практики напомнят миналите „мрачни години“.

Истината е, че ние не се крием, а действаме и говорим открито, също както се движим

вътре в обществото и заедно с него. Ние сме антиявторитарният компонент на студентското движение, самите ние сме студенти, които участват открито и постоянно във всички процедури на студентската общност и в аудиториите, и на улицата.

Като част от студентското движение ние не можем да бъдем другаде, освен на фронтната линия, както когато това движение е в конфронтация, така и когато е избрало друга форма на действие. Господин Полидарас и телевизионните канали лъжат. Едното храни другото – едното е властта и държавата, а второто – зрелищата.

Единственият, който манипулира, са тези, които се опитват да отнемат и малкото останали свободи и права, които студентите имат. Именно те пораждат реакциите на студентите.

Борбата ще продължи и ще бъде победоносна.

Гърция, 28 юни

Студенти от

Антиявторитарно движение

P.S. Ние стигнахме до извода и сме наясно, че МАТ (полицията за масови безредици) ще продължи да действа независимо от останалите власти и това се доказва от големата бруталност и омраза, която те проявиха по време на студентските демонстрации. Те обградиха в клопка хиляди студенти в Юридическия факултет, бяха най-вече жени и журналисти, хвърлиха химикали вътре в сградата – не само съзотворен газ, но също и иприт, и от новите парализиращи химикали, имаше много студенти, които бяха наранени и в безсъзнание и само по случайност и благодарение на барикадите нямаше убити! Сигурни сме, че те искат кръв. Затова призоваваме хората и студентите следващия път да бъдат по-организирани и по-агресивни. ТЕ НЯМА ДА МИНАТ!“

Солидарност с протестиращите студенти в Гърция!

Борба против приватизацията на Балканите и света! •

ИВО

Размисли без страсти

Един народ заспал като Крали Марка Ботев не може да го събуди, на белким е време сам да се надигне?

I. ЧАСТ „Добро утро, Българийо!“

Из „Политическа зима“ на Хр. Ботѝов

„Дали се зора довърши или се двете ноци смесиха“

Приятно нещо е да има човек топла соба, самун хляб, парче сланина и няколко глави праз лук, пък да легне и да мисли или да спи и да сънува. Приятно е, но да има и една от тие две болести: или млада жена, или стар ревматизъм; лежиш, лежиш, а мисълта ти като у немец, пълна и богата като готварница, дълга и безконечна като суджук - суджук, с който във виенския райхстаг немците и маджарите бият по главата славянските депутати; а въображението ти като у арапин, силно и остро като тѝомбекия* – тѝомбекия, която е крайно полезна за краставите народи, – пламенно и възвишено като дим. Дим, дим! Под който ние българите така сладко спим. Мислиш, мислиш, пък се попротегнеш като философ, прозевнеш се като дипломатин, почешеш се в тила като политик и ако ти позволи жената или ревматизмът да заспиш, то спиш като Крали Марка.

Михал

„Знаме“, г. I, брой 10 от 2 март 1875 г.

Та си сега аз и си мисля, че колкото е бил прав Ботев през онази 1875 година, толкова гудите му важат и за днес.

Да видим:

От 01.07.2006 г. се вдигна например цената на билета за „обикновените“ (а, то значи имало и други) хора. Не посямха общинарите да вдигнат картите на студентите – редовно обучение (то не, че за задочниците има), именно защото знаеха, какво ще последва. Ама чакайте малко, бре хора – а ние не живеем ли в този град, не плащаме ли данъци, такси, осигуровки? Откъде накъде едни ще пътуват безплатно (нищо против тях), а ние „обикновените“ хора на труда, къде взимаме по 250-300, в най-добрия случай по 500 лв. и работим (някой) на по две-три места, за да изхранваме семействата си, да нямаме право на безплатен транспорт? Защо от студентите да ги е страх а от нас не? Защото не можем да се вдигнем и да протестираме като тях ли? Ще извинявайте, но тук ще отговоря с ДА, защото през четирите месеца, през които ФАБ правеше протести в София против ценовия геноцид на правителството по колко души се събираха? А вие другите какво, стигат ви паричките ли, депутатски геца ли сте или просто по-лесно е да си влачим хомота, а пък тия, лудите, я ги виж – мислят си, че ще променят нещо. Е да, ама без вас драги ми съотечественици, няма да стане. Вашето бъдеще е във вашите ръце, ако го искате разбира се!

Сега за безплатния градски транспорт – всеобщо право, за което се борим и как. Ами то половината градски транспорт вече е наленен с рекла-

ми – нарисувайте ги всичките, дами и господа общинари, направете градския транспорт безплатен и спрете да се гаврите с нас, иначе все по-често ще чувате и четете по вестниците, че някой контролор е бил пребит, напръскан със спрей или по-лошо!

И не ни ги разправяйте тия, че това са бълнувания на болните ни анархистки мозъчета, моля! В Белгия, в някакво си закътан провинциално градче го направиха, та вие ли големите столични общинари ли не можете?

А вие, мили мои българи, не спете под дима, ами когато чуете или видите някаква такава несправедливост спрямо вас и тези около вас, не чакайте общината да ви разреши да протестираме, ами се съберете с комшиите, обадете се на приятели – те на други и излезте на улиците да им покажете, че не може вече да се гаврят с вас...

Да на говорим за парното, тока, възлицата, кокса, последните три от които от 01.01.2007 г. ще се облагат с акциз (т. нар. „наказателен данък“) за всеки kV, тон и пр. – ами сега какво – ще чакаме пак да ни се подпали чергата ли?

„Ама вие какво искате?“

Все същото каквото и вие, от 70 години насам, но поне си го казваме а не се увъртаме, че може да не се понрави на началника. „Изискваме премахване на всички социални класи и превръщането им в една единствена класа на свободни, честни и образовани производители.“

Искаме трудът да стане основата, на която се гради обществото, светът да се превърне в една огромна федерация на свободни работнически колективи от дадена област, които, обединявайки се помежду си, да представляват една напълно автоматична местна федерация; местните федерации от един район да съставят районна федерация, отделните районни федерации да образуват национална и накрая всички такива от цял свят да съставят голяма международна федерация.

Настояваме оръдията на труда, земята, мините, плавателните съдове, морският транспорт, железниците, фабриките, машините и пр., станали пълна собственост на цялото общество, да бъдат организирани и внедрени в производството единствено от работническите колективи, с чиято помощ работникът ще получава продукт от своя труд;

За всички лица от двата пола изискваме общо изучаване на науката, промишлеността и изкуствата, за да се премахнат интелектуалните неравнотия и разрушителните последици от труда. Тогава чрез производството на потребителски блага ще постигнем единствените съзидателни предимства на икономическата сила;

Вярваме, че чрез организацията на обществото като ши-

рока федерация от основани на базата на труда колективи на работниците всяка авторитарна власт ще изчезне и ще се превърне в обикновен изразител на колективните интереси; че националният дух и патриотизмът, толкова противоположни на обединението и солидарността между хората, ще отстъпят място на голямата родина на труда, която е целият свят;

Това представлява социализмът, прокламиран от Интернационала, и двата му основни принципа са: като икономика – колективизъм, като политически принцип – анархия. Колективизмът означава обща собственост върху оръдията на труда и използването им от работническите колективи, които пряко ще ги внедряват в производството, както и лична собственост върху придобитото от труда за всекиго поотделно. Анархията, или премахването на правителствата, е всъщност превръщането им в обикновени изразители на обществения интерес.“

(Из „Манифест към общественото мнение, съставен от Федералния съвет на испанската секция на Първия интернационал“, публикуван в книгата на Гастон Левал „Събитието на века – Анархистическа Испания 1936-1939 г.“)

„Отхвърляне на всякакви ангажименти и споразумения от които следват политически, икономически, военни и материални задължения.“

• Безусловна свобода на мисъл, печат, слово, организация и достъп до радио и телевизия.

• Цялата икономика пряко в ръцете на народа.

• Земята – на онези, които я работят, колективно, кооперативно, еднотично, семейно, без експлоатация на чужд труд.

• Мините, подземните и наземни ресурси – на онези, които с труда си ги извличат и ги правят достояние на обществото в неговата цялост.

• Средствата за производство : индустриални, технически, занаятчийски на онези, които с ръчния си труд, с техническите си знания и сръчност осигуряват социалната общност с всестранно задоволяване нуждите на всички.

• Средствата на всякакъв вид транспорт на блага, предмети, материали и хора, сухоземен, железопътен, воден, въздушен – на персонала ангажиран в него.

• Средствата за широка просвета и култура, университетите, институциите, лабораториите за издирвания, научни и технически изобретения – на тези, които влагат там усилията, знанията, талантите си в открития, усъвършенствания, в преподаването и усвояването на знанията.

• Размяната на произведения между клоновете и отраслите на производство пряко между самите тях, а на блага на производителите – вътрешно и външно – чрез специализираните разменно-потребителни организации на кооперативен принцип и общините.

• Организацията на социалните граждански отношения и обществена администрация – на местните общини, съставени по квартални съюзи, съюзени териториално по околии, окръзи, области и в обща за цялата страна федерация.

• Всеобщ дух на солидарност, на човешки напредък и на социализъм в свобода“.

(„Програма за преустройство“ от книгата на Георги Харджиев „Федерация на автономните комуни в България“)

Ще кажете – я, социализъм – това ми е познато май, а вие явно симпатизирате на БСП и прочее!

Какво общо има тук БСП (БКП бивши) с Анархията – сиреч липсата на всякаква власт. Нима не си спомняте „светлото“ тоталитарно минало, в което ни се говореше, че сме били социализъм, а сме строели комунизма (сиреч безвластно общество), и той цял да дойде скоро, ей там за онзи възел, през моя баур, отвъд оная Вселена – ха-ха – просто е, драги – властта винаги промива мозъците ни така, че да си мислим, че освен нея никои друг не може да ни угоди. И в един момент виждате как „другарите“ станатха „господа“ и от уж социали-

зъм май минахме на баш капитализъм.

И я докарахме готам, че наистина повечето от нас чакат някой друг да им оправи положението, а те могат и с по 20 „euro“-цента на ген да я карат. Ами да нали то само 2-3 (50...,100...) годинки цяло да бъде така и после изведнъж – стигаме зад ъгъла, изкачваме баура и шус! – към светлото бъдеще (още веднъж, с повече чувство).

Какво, да не ви стана странно – ето тези пък искат да забравя народа си и да тръгна по дир някакъв измислен Интернационал. Това въобще не е така, драги мои. Искаме да обичате народа си, както и ние го обичаме – само че без да мразите другите народи – ето това е разликата между родолюбието и националистическия шовинизъм, който е използван за много злини, но най-вече за да разпалва вражда между народите.

Идните поколения ще ги съдят. Но те ще съдят и нас, защото, че не сме се опитали да ги спрем и че безхаберната ни дрямка днес ще рогди кошмара на геца на ни утре. •

mars_3

БЕЛЕЖКИ

* тѝомбекия – тѝомбюн за наргиле (б.а.)

ПРОЧЕТЕНО В ПРЕСАТА ... И ПРЕСОВАНО В ПРОЧИТА

В-к „Дневник“, 26 юли 2006 г.

„Министър Масларова съобщи още, че ще ограничи разходите за социални помощи. „Не може здрави, прави хора да са абонирани по 15 години за подпомагане от държавата“, аргументира се тя. Министърът на труда уточни, че с промени в законодателството ще се въведе ограничение от 18 месеца за получаване на помощи от държавата. Като начало още от тази година няма да се дават пари на родителите на първолаците от социално слаби семейства, а ще им се раздават обувки и дрехи, изработени в предприятия за хора с увреждания.“

Чудесно, отлично, ама просто прекрасно! Ето, вече няма да се притесняваме, че социални помощи може да получи някой, който не трябва. И кой ще решава кой да взема и кой да не взема? Ще решават естествено онези в парламента. Та нали от техните кожи съдират тия дяволи сиромасите, за да си обуят и облекат геца, които ходят на училище с преписани от библиотеката учебници. Споменавам преписваните учебници, защото имаше такъв случай. А вие откъде знаете, че е само един? Това дете, което показва по телевизията, си беше извоювало само правото да се нарича пълноценен човек, въпреки нежеланието на тези, които казват, че „Деца, това е бъдещето на България“, да помогнат на образованието да излезе от кризата, в която е в момента. Срам и позор за един народ, който под робство е имал училища, читалища, просветни дружества, гаскали и интелегенция повече от поробителите си и който е даван за пример от побудните хора посещаващи тогава земите в които той живее.

А какво ще кажете за 18 месеца срок? Ами ако готозага не си намерите работа, а живееете в квартира в големото село София, какво? А в крайна сметка, какво правите тук? София е за „софиянците“, а вие марш на село да берете тѝомбюн, билки и гъбки, а-а-а-а!

Нали така г-га, г-жи и г-ци депутат(ки)? На вас като са ви толкова дебелите очите сигурно не ви пречи, че някои геца на социално слаби семейства може и да не харесват дрехите и обувките, които им предлагате. А пък вие ако искате да се облечете и в конски фъшкии, не ни засяга, то и без това си миришете...

А какво да кажем за онези хора с уврежданията, които изработват обувките и дрехите на сиромашките геца? Не се ли волят и те крайно нуждаещи се от помощ хора, защо трябва да ги тормозите и те да работят? Ние не ви ли стигаме? Е, и от техните помощи ще изстискаме някое милионче за „структурни проекти“ от типа „куче влаци“.

И така нататък, и така нататък, и така нататък...

Видиш ли „Домнуле Мъзга“, и за социални помощи вече ще трябва да си даваш гушата, че инак току виж те вкарал в затвора ей така на 35 година и – здрав, прав и ...

Пък ние си блеем и спим под дима, нали? •

mars_3

ПРОДЪЛЖАВАМЕ ТЕМАТА ЗА ОБЩЕСТВЕНИЯ ТРАНСПОРТ

Свободата на движението

„Краят на автомобила“ естествено не е идея приета от мнозинството от населените страни. Но това не е причина да не се очертават проблемите на този вид средство за придвижване.

1. Остават ни може би 400 милиарда тона петрол, от които 300 милиарда могат да бъдат извлечени с настоящите технологии. Ние консумираме 3,5 милиарда тона годишно и това ниво на консумация не спира да нараства. Значи ние лишаваме вече от петрол идните поколения и бедните страни. Когато започне да липсва, вече няма да можем да извлечем необходимите ни синтетични продукти. Да го изгаряме в двигатели далеч не е най-доброто оползотворяване.

2. Автомобилът е (заедно със самолета) монопол на богатите, защото личната кола не може да се използва навсякъде по света, поради липса на ресурси. Всяко непримено за всички откритие засилва разделенията богати-бедни и поради това е неморално.

3. Парниковият ефект, причинен основно от увеличението на CO₂ в атмосферата, произтичащ от горенето на изкопаеми горива, разрушава необратимо климата. Франция е на четвърта суша: нивото на подпочвените води спада.

Положението е далеч по-драматично във всички бедни

страна. Африка беше ударена през 1992 г. от суша без прецедент в историята на климата. В резултат на парниковия ефект северозточната част на Бразилия, част от САЩ, Индия и Китай, околностите на Средиземноморието и др. са засегнати по-тежко от преди: използването на автомобила вече явно нарушава сигурността на добивите за хранителната промишленост и от там изхранването на огромна част от населението на планетата.

Бедните страни, поразени от глада, причинен от тези суши, виждат административните си и политически организации в една или друга степен обезсмислени. Произтичащият хаос, както в Сомалия, е частично последствие от колата.

4. Във Франция, наред с превишената скорост и алкохола, автомобилът причинява смъртта на близо 10 000 човека годишно и 200 000 ранени.

5. Ако прилагаме принципа „замърсителят плаща“, изчислявайки цената от разрушаването на климата за най-бедните, би трябвало да се увеличат таксите върху горивата така, че цената поне да се удвои. Кето би направило относително по-икономичен обществен транспорт, който харчи между 5 и 10 пъти по-малко гориво на превозен човек. Кето би оправдало предостаяването

на по-ниско облагано гориво за този вид транспорт. Друга субсидия би била съвсем оправдана за обществените железници, които трябва да бъдат в състояние да обслужват цялото население. Железниците представляват също един вид дружелюбие, понеже често предразполага към обмен между пътниците, които личният автомобил не позволява.

6. Таксите върху автомобилните горива биха позволили да се отстъпи гориво с ниска цена на бедните страни за задоволяването на основните им нужди, каквито са мотопомпите, служещи за напояването на обработваемите земи.

7. За да бъдат приложени, този вид мерки се нуждаят от силна обществена мобилизация. И най-вече да се запитаме дали такова прахосничество е социално приемливо.

Навремето в нашите европейски градове улицата беше обща собственост на семействата и на децата, които можеха да се разхождат и забавляват безопасно. Тази улица понастоящем е завзета от автомобилите, особено при положение, че една мрежа за обществен транспорт би позволила осигуряването на колективен живот без опасности. Възкръсването на трамваите като средство за транспорт в града, би намалило наведнъж замърсяването и опасностите.

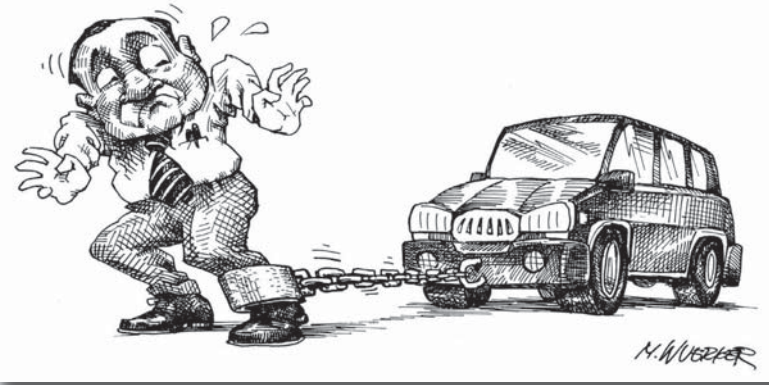
Всичко това, за да се види ползата от публикации като тази, подготвена от нашите приятели от Ателието за безвластническо творчество (ACL) и *Silence* (Тишина) от Лион. Тази книга представлява принос с огромна полза за всички, които се безпокоят, с пълно право, за все по-големите и по-многобройни опасности от личния автомобил. Това изследване повдига голям брой въпроси, доста сложни, чието решение не винаги е лесно. Въпреки това е недопустимо просто да се престане да се изтъква опасността, която все по-разширяващото се царство на личния автомобил представлява за продължителното оцеляване на човечеството. Това се отнася също за всички „отговорни фактори“, за всички политически и икономически управляващи... (активно, но безсъзнателно и безотговорно, както и съвсем користно, гон-

ринасящи за днешното положение, което изглежда ни най-малко не ги смущава: Киотисти, Бушисти и други воюващи за власт и петрол, царисти, министри на яхтения и чартърно-самолетния транспорт или кметове с джипове-танкове и други големи калибри... – и възнамеряват да продължават все така – б. пр.) •

Колин Уорд
(със съкращения)

Колин Уорд защитава от дълги години принципа за безплатния транспорт в градовете, спрянето на строежа на автомагистрала, инвестирането в железниците и общите таксите – инициативи, чието начало вече се полага в страни като Швейцария и Холандия.

Той е английски писател роден през 1924 г. Стружник на англоезичната безвластническа преса и автор на дузина трудове по проблемите на социалната среда.

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Симеон – корумпиран? Абсурд!

Драги съотечественици, ако ме питате мене, бих казал, че вие слабо познавате лицето Симеон Борисов Сакскобурготски. Иначе нямаше да изсипете тази помия върху него. И то незаслужено. Та той откакто се е върнал в България е мислил и работил само за себе си... пардон, за благото на страната. И не случайно получи одобрението и подкрепата на движението носещо неговото име – НДСВ. Попитайте който и да е от тях: Николай Свинаров, Пламен Панайотов, Станмир Илчев, Борислав Ралчев, Антония Първанова, Мелена Кунева или Долорес Арсенова – всички вкупом ще ви кажат, че това е най-умният, най-благородният, най-безкористният, най-кадърният и всичко най-..., включително и най-популярният, ползващ се с най-голям авторитет в чужбина българин.

И сега, когато стана този скандал с братовчед му Виктор Емануил Пиерпаоло Черани и компания, обвинени в подкуп, предлагане на проститутки и разни други работи, и между другото замесвайки името на Симеон, целият монархически елит в Европа застана зад него. Даже и Ватиканът во главе с папата. И то не само заради плащеницата на Исус с която Спасителя е бил покрит след свалянето му от кръста, която Симеон им дал, след като векове била притежание на фамилията Савоя. Да не пропуснем, говори се, че тази плащеница покровителствала наш Симеон.

Така че приемете на сериозно изказването на неговия адвокат Каяца, че българите трябва да се гордеят с него. Даже и братовчед му беше заявил, че много го обичал.

И така драги сънародници, сменете си ЧИПА, както ни препоръча монарха преди време и гледайте презво на нещата, положително! Че както разбрахте от едно негово интервю с българските журналисти, той е врял и кипял в тези работи и има „нюх за хората“. Участиел е в стотици сделки, така че никога не би си позволил да взема подкуп. Пък и нали и дядо му Фердинанд в „Съвети към сина“, беше казал, че е най-добре да се краде „по много, но рядко“.

Не мислете, че заради участието на Виктор Емануил и Пиерпаоло Черани в проектираното построяване на „детската болница“ от която щяха да вземат милиони, ако се беше осъществило, може да се нарече корупция. Той просто нямаше да вземе нищо. Щяха да намажат неговите близки. И не злоупотребявайте с въпросния самолет на Черани, с който Симеон е ходил на опера в Италия. Това е просто един приятелски жест, без да се търси непременно някаква изгода. Симеон нямаше да вземе нищо и от сделката за магистрала „Тракия“, за която държавата бе поела ангажимент да доплаща определени суми. И че за определената цена можеше да се построят две такива магистрала. А и не е доказано, че в португалските фирми стоят неговите хора.

Това пък гето прогадоха БТК на безценица (купувачите я препрогадоха за по-малко от година за няколко пъти повече) пак на фирми, в които отново се говори, че участват неговите хора, не го вярвайте. Та заг всяка ли сделка ще стоят неговите близки? То Кошлуков се малко поизхвърли, когато каза, че премиерът уволнил тогавашния транспортен министър Петров, защото се опитал да осуети сделката, та затова бил сменен с Николай Василев. Впрочем Василев можел да извърши за нула време всякаква продажба, независимо за колко, само да му кажел Симеон.

И когато става дума за любовта на величеството към народа български, не го смесвайте с хилядите присвоени декари гори, които са били и трябва да бъдат народна собственост. Нито дворците строени с народна пара. Та дядо му Фердинанд е дошъл от виенските кафенета само с едно куфарче личен багаж и голяма свита от проидохи да му правят компания.

Вярно е, че е голяма вината и на лакеите назначавани на отговорни длъжности от княза, за което те после са се отплащали, като са му подарявали всичко, което си харесал. А щом е било присвоявано от дядото, защо Монката да не може да каже сега: „Това е мое.“

Но ако тогава все пак е можело да се намери някакво оправдание за тях заради невежеството и простотията им, съчетано с голяма лакомия, какво

оправдание може да се намери за сегашните лакеи от НДСВ?

Уж са грамотни хора с образование и титли: доктори, адвокати, съдии, доценти, професори, инженери, някои с по двете висши образования, а стоят като истукани пред един полуграмотен човек само със завършен някакъв колеж едва на 24 годишна възраст, който едно свързано изречение не може да каже. И то само защото се е багрянороден. Би трябвало да последва и въпросът: тези хора учили ли са историята на Третото българско царство? Защото не може да не знаят, че за 60 години царуване фамилията на Сакскобурготите е паразитирала върху снагата на българския народ. Как може да не знаят, че Фердинанд по-голямата част от времето си е прекарвал в пътуване из Европа, и непрекъснато се оплаквал, че не му достига ли парите. Че по негова вина през войните, които е водил, България е загубила 1/3 от територията населена с българи, че 200 000 души са загинали по бойните полета, че българският народ е трябвало да изплати 2 милиарда и 250 милиона златни франка репарации.

Или за десетките хиляди избити по време на Деветоюнския преврат и последвалото след това Септемврийско въстание през 1923 г. по времето на управлението на Борис. За унищожаването цвета на българската интелигенция през 1925 г., за хилядите избити свободомислещи и инакомис-

лещи хора през всичките тези години до Втората световна война.

Но ако тези престъпления не може да се вменят на Симеон, на какво основание ще иска да наследят имоти и дворци, част от които са правени с народни пари, а другата част със заеми от Русия и Германия, които не са върнати, и на последно място взети срещу пролятата българска кръв, присъединявайки се на страната на Германия по време на Първата световна война?

В края на краищата, какво хубаво са направили Фердинанд и Борис за България? Независимо от всичко изнесено, едно е ясно – Симеон е достоен внук на Фердинанд Лисицата. И постъпва точно както декларира преди пет години, когато стана премиер: че ще следва линията на двамата свои предци, а именно – да се обогатява за сметка на българския народ. Дошъл с един куфар помади и два лакътя име, дядо му бързо става крупен собственик и проидоха, и утвърждава рушветчийството като водещ принцип в бизнеса и политиката.

Дали ще излезе нещо от Савойската афера не е много важно. Важното е, че той няма нищо общо с България и българския народ. Да си взема партакешите и да се измита от страната с или без газена тенекия тоя път. Ние нямаме нужда, нито от него, нито от международните му връзки и „авторитет“.

Г. Божилов

Властта и парите имат нужда от роби

Част от интервюто на *Straight from the Inside* с пънк групата *P.A.W.N.S. (Power and Wealth Need Slaves)*

В: Как вкарвате текстовете си в действие? С какви дейности се занимавате?

Сейнт Ан: Действията са само част от работата. Другата част от текстовете са коментар върху лични преживявания, а и начин да излезеш раздразнението си. Често се случва така, че човек не може да направи много по някои проблеми.

Шон: Точно така. Твърде много време прекарваме в преглъщането на болките, а когато решим да им дадем глас, на хората им харесва музиката и не толкова защото им харесва да изпитват мъка и нещастие, колкото заради това, че се отъждествяват със същите неща, с които всички се сблъскват и на които сме подложени. Както каза Сейнт Ан, вкарва-

нето на текстовете в действие е всъщност последица от живота в една система, която унищожава хората. Можем да опишем на много нива в подробности какво точно правим, но всички наши решения се отнасят до това как реагираме на системата, която е замислена да унищожава бедните хора, хората, които желаят самоопределение и представлява всъщност система, която се опитва да материализира всичко ценно в живота. А в своите действия ние не сме материалисти, ние мислим само за хората и затова текстовете просто представят онова, което виждаме по света и което считаме, че разрушава нашето собствено душевно здраве и по този начин изразяваме своята връзка с хората, които изживяват същите болки или проблеми.

В: Как бихте се описали? Като анархистки колектив или пънк рок група?

Сейнт Ан: Определено като колектив. В момента в групата имаме около осем-десет члена. Шон и аз сме в групата от самото начало, както и Сам – нашият басист. Той е втори басист, но е с нас от най-дълго време. Имали сме още няколко басисти на различни турнета и мисля, че около петима барабанисти.

В: Властта и парите ще имат нужда от роби, докато влас-

тта и парите съществуват. Мислите ли, че има друг начин да избягаш от робството освен да построиш всичко отново от нулата?

Шон: Това е много интересен въпрос, защото не само текстовете на песните ни помагат да видим света в определен модел, но ние си поставяме за цел и да анализираме човешките взаимодействия във времето. И двамата сме историци и отделяме доста време, за да видим кое е типично човешкото и да го отделим от онова, което е продукт на дадено общество. В този смисъл мисля, че отговорът се съдържа във въпроса. Разбира се, че утопичното общество няма да дойде, преди сегашното общество да се самоунищожи. Това е положението. Но ние не можем да избягаме времето, в което живеем. Можем да избираме мястото, но не можем да избираме модела – можем само да произведем модел, в който си струва да живееш. В този смисъл властта и парите имат нужда от роби и много хора откликват на това име, защото то е нещо общо за капиталистическата система, нещо общо за съвременния свят. И е така поне от петнайсети век, но определено го има и преди това. Споменете си как фараоните са строили пирамидите.

Сейнт Ан: И цялото име на PAWNS (Power and Wealth Needs

Slaves – властта и парите имат нужда от роби) – подчертава властта, която самите роби имат, всички трудолюбиви хора. В по-ново време, като Френската революция, когато работническата класа спира да работи, всички страдат. Кой ще чисти улиците? Кой ще шие грехите, които всички купуват и носят? Кой ще пече хляба? И затова е важно да знаем колко власт имаме ние като работници в обществото. Ако всички решем да спрем да работим заради другите, в това е нашата власт.

Шон: И не само работниците. Когато казваме работници, имаме предвид хората, които вършат нещата, които са решили да вършат. В този смисъл един художник може да бъде работник, един строител със сигурност е работник. Но погледнете ние разбираме хората, които творят своя бит със собствените си ръце, а не хората, които броят пари и събират наеми. Това е обратното на работник, както ние го разбираме.

В: Какво означава за вас пънк-арският начин на живот?

Сейнт Ан: Просто да бъдеш какъвто си...

Шон: ... и да оставиш другите да бъдат каквито са. Това е най-трудният момент, защото трябва да бъдеш способен да оставиш другите да бъдат каквито са.

В: Властта и парите имат нужда от роби и в музикалната индустрия. Традиционните медии се опитват да проникнат в посланията и идеалите на пънк движението. Смятате ли, че идеалите на движението „Направи си сам“, създаването на собствена музика, опаковки, рекламни материали и пр. е единственият начин да се борим с музикалната индустрия?

Сейнт Ан: Не знам дали е толкова да се борим с нея, колкото да я пренебрегваме. Просто си вършим работата. Имаме приятели и в по-големите колективи, не само в нашата група, не само в нашия град, щат или континент, а навсякъде – в Холандия, в България, навсякъде.

Шон: И за нас терминът „Направи си сам“ не е правилен. По

» » продължава на страница 12

Сталинският суперагент Георги Димитров

Димитровският Български антифашистки съюз (БАС) и сюрис общински съветници от града на „вожда и учителя на българския народ“ Георги Димитров отново подеха кампания за възстановяването на паметника му, който десетки години величествено се възвисяваше над централния градски площад. Интересно защо тези „товарищи“ не поискат възстановяването на паметника и на Йосиф Висарионович Сталин пред Химически комбинат, носил името на генералисимуса от 29 октомври 1949 година до 9 декември 1961 година. Нима въпросните „товарищи“ не знаят, че Георги Димитров е един от най-ортодоксалните и най-отявлението сталинисти сред видните дейци от международното большевишко-комунистическо движение, чиито деятели също го определят, например Морис Торез – генерален секретар на Френската комунистическа партия, за „несравним ученик на Сталин“, „стоманен большевик със сталинска закалка“ и „напълно завършен сталинист“, а Вилхелм Пик – председател на Германската единна социалистическа партия възкликва: „...след Сталин Георги Димитров беше най-бележитият ръководител на световния пролетариат!“ Тоест Джугашвили-Сталин и Георги Димитров са абсолютно неделими в идейно и поведенческо съотношение като учител и правоверен ученик. Без съмнение Георги Димитров искрено се е чувствал непоколебим сталинист и неслучайно с гордост, категорично заявява

пред Петия конгрес на БРП (к): „Целият опит на международното комунистическо движение потвърждава истината, че не може да бъде истински марксист моя, който не е истински ленинец, и не може да бъде истински ленинец оня, който не е истински сталинец!“

През 2005 година в Лондон беше разсекретено тъй нареченото „историческо досие“ на Георги Димитров, което съдържа компоненти, включващо няколко работни досиета, съставени от британските тайни служби за него. Поради огромния обем от информация, събрана във въпросните досиета, ще цитираме само някои частични данни от разсекретената документация.

Тя недвусмислено потвърждава неистовия сталинизъм на Димитров и доказва, че всъщност „бившият българин“ е „гръзната ръка на Сталин“ в международен мащаб. В самото начало на една от папките с документи има пощенски плик със снимки на Димитров. Върху плика е записана кратка справка, получена от МИ 1. МИ 1 е някогашният секретен отдел на Британското военно разузнаване, който се е занимавал с разчитане на кодирана информация. Справката гласи: „Георги Димитров, ползващ имената Рудолф Ян Хедигер или Хайдигер, роден в Радомир, националност – българин. Квалификация – светските тайни служби. 1927 година – служител на контраразузнаването. 1933 година – съобщава се, че е идвал във Великобритания под името Хайдигер.“ По-нататък из доку-

ментите четем, че „Руската централа е изгала нареждане да се обърне специално внимание на агитацията сред селяните в целия свят. Специални действия да се проведат в Унгария. Главният побудител и пътуващ агент е Георги Димитров, българин и феноменално способен агент.“ Тази записка е добавена в секретното досие на Георги Димитров през месец април 1931 година. Горещираната бележка обаче галел не е първото сведение за него, с което Лондон разполага. Той попада за първи път в полезрението на британците още през 1919 година. Тогава България още не е подписала Ньойския мирен договор и в страната са разположени британски окупационни части. В първата справка от досието на Димитров пише, че напоследък „погострекавал миньорите в Перник да стачкуват“ и държал крайно большевишка реч на събрание на клуба на тесните социалисти в театър „Ранков“ във Варна. Същата информация е изпратена в Лондон от Генералния щаб на въоръжените сили на Солунския фронт, Константинопол. През следващата 1921 година МИ 1 на два пъти съобщава за Димитров. В доклад от 12 май е изготвена справка за България и тесните социалисти от Комунистическата партия. В нея пише: „Димитров, народен представител, природно интелигентен, публицист по социалистическите въпроси, пламенен оратор с авантюристичен дух. Взема активно участие в железничарската стачка. Безкомпромисно атакува буржоазни-

те партии и правителството в Народното събрание и на няколко пъти е подвеждан под отговорност. Успя да се укрие от властите, но често се появява за малко в Събранията или в Общинския съвет. По общо мнение той е фанатичен болшевик, склонен към крайни революционни действия.“ Поредното споменаване на Димитров е от месец ноември – 1920 година: „Димитров в момента се укрива, след като комунистите направиха опит да създадат безредици при честването на юбилея на Иван Вазов.“ Следва период, в който Димитров като че ли остава в периферията на вниманието на британските разузнавачи. Те не отбелязват ръководното му участие по време на Септемврийското въстание през 1923 година в България. Името му се споменава едва през февруари 1926 година. Тогава вътрешното министерство в Каиро съобщава за прехвърлянето на Третия интернационал от австрийската столица в Атина. В информацията се изтъква, че Георги Димитров е определен за ръководител на Балканската секция на организацията. Въпреки промените изглежда Виена продължава да бъде притегателен център за большевик-комунистите. Това личи от доклад на МИ 1, изпратен през ноември същата година: „Димитров, председател на Балканската комунистическа федерация, е участвал в конференцията във Виена в средата на юли – 1926 година. Там са обсъдени въпроси, засягащи Гръцката комунистическа партия.“ След-

ващата справка за британските разшифровчици е от 1927 година, когато те съобщават за подготвяна конференция на Балканските комунистически партии, на която трябва да се обсъди националният въпрос. Според тях форумът се пази в дълбока тайна, тъй като на него ще присъстват „важни авторитетни, като Димитров“. Първото споменаване на Георги Димитров като човек, свързан със светските тайни служби е от 1927 година. В справката на МИ 1 се споменава, че той е присъствал на тайна среща на „контраразузнавателната клетка“ на Балканите, която се е провела край Босфора между 9 и 12 февруари. Не е ясно дали именно тази му изява е дала повод по-късно през годината той да бъде „депортиран от Турция“. Информацията е отново на отгела за разшифроване към Британското военно разузнаване, но завършила с въпросителен знак. Тя е част от доклад за действията на комунистите в Турция. Има още едно съобщение за дейността на Димитров, което пристига в Лондон през 1929 година и не е категорично потвърдено. В него става дума за информация от Одеса, според която Коминтернът е създал „революционен комитет за България“. Членовете му са „другарите Петков, Драганов, Сапунджиев и Георги Димитров“. Верността не е потвърдена безусловно. Няма обаче резерви в сведенията за ареста на Петър Искров във Виена година по-рано. •

(слегва)

Марин Караиванов

Пънк и автономия

» » продължава от миналия брой

Пънкът като повишаване на собствената ценност

Италианското движение в историческия контекст на масовите окупации, демонстрации и бунтове няма големи прилики с развитието на пънк-рока във Великобритания. Има някакво сходство между британските пънкове и италианските „Индианци от Метрополията“, но историята на двете страни е доста различна. През това време Италия се счита за изключително, особено за продължителността на движението (Hardt, Vianco, 1996). Между двете движения няма никакъв пряк обмен до 1980-те години, когато пънкът и автономистките влияния се смесват в много страни, като най-показателните примери са холандските скуотери и немските автономисти. В Италия пънкът придобива влияние единствено когато неговата популярност и присъщата му сплотеност помагат да се възроди движението, основано на автономистки идеи на базата на Социалните центрове – „самоуправляеми, окупирани социални територии“ в началото на 1980-те (Wright, 2000). И за двете движения, и за международния капитализъм като цяло, средата на 1970-те години е време на промени. Петролната криза през 1973 г. става сигнал

за началото на края на следвоенния период. Капиталът започва проект за реструктуриране в кейнсианската политика, приспособена за старите сили на работническата класа.

Пънкът съзнава ролята на медиите и е самосъзнателно движение, създаващо собствени митове от самото си зараждане. Движението за автономия е толкова сложно за анализ и поради липсата на английска история можем да очертаем единствено голия скелет на историята само в общи и условни черти. Статусът на пънка, подлаган редовно на анализ, е още по-усложнен. Нови проучвания за пънка (Sabine, 1999) правят положението още по-проблематично със своите твърдения, че множеството „временни“ пънкове са също толкова автентични и ценни, колкото и Джонни Лайбън („Секс пистълс“). Ако се върнем обаче към автономизма, като към прагматична теория, основен фактор ще бъде не автентичността, а ефективността.

Когато се разглежда пънкът като повишаване на собствената ценност, трябва да се обърне внимание на неговата приемственост по отношение на друга борба, което може би не е толкова явно. Един от въпросите, който винаги е бил спорен – дали пънкът е реакция срещу цикъла на борби през шейсетте години, или е него-

во продължение? Това, разбира се, зависи от това как тълкуват шейсетте години. Автономистите ги тълкуват като развитие на потребности и желания, минаващи отвъд пределите на следвоенното положение на нещата. Тази борба подгрява дисциплината в следвоенните режими чрез отказ от масовите фабрики и нуклеарното семейство в полза на нематериалното и мобилното производство, което приема в извратена форма новите производствени парадигми за капитализма.

Знаменитият лозунг на Джейми Рейд „Никога не вярвайте на хипита“ бил прицелен първоначално към бизнесмена и шеф на „Върджин“ Ричард Брансън, а не към поколението или движението хипи. Като казва ветеранът от 60-те години Керолайн Кун: „Аз не очаквах,

че идеализмът на моето поколение ще бъде оклеветен с такава агресивна негативност. Когато тези момчета превръщат хипитата в отпадък, аз разбирам, че те са израснали, четейки за хипитата в жълтата преса, затова тръбят за „глупостта и мръсотията“ на хипитата. Затова им казах: „Помийната преса направи с хипитата това, което ще направи и с вас.“ (Savage, 1991, стр. 231).

Въпреки това пънкът става продължение на много идеи и теми на хипитата, само че в анти-шейсетте форма. Пънкът реагира против възобновяването на формите на борба от 60-те. Той става продължение на контракултурните идеи от 60-те под формата на nihilистичен протест срещу геца на медиите – хипитата. Пънковете отхвърлят

в хипитата от онова време техния фалш и тоталитарната пригаждаемост, символизирана от емблемата на усмихнато се жълто личице. На плаката на Джейми Рейд за сингъла „California Uber Alles“ на американската пънк-група Dead Kennedys била изобразена тази муцунка като маскировка на лекомисленя фашизъм в калифорнийски стил. Възможно е тази централна тема в пънка – утвърждаване на социалния реализъм като контра на повърхностния фалш на усмивката. В същото време новият капитал получава своето удовлетворение от този отблъскващ образ на хипитата.

Неприемането на хипитата присъства в най-ранните пънкарски сборки в ню-йоркския клуб CBGB. Стилизово е изразено с къси, стърчащи прически и тесни панталони, стилизиран урбанизъм, насилие и външна непривлекателност. Това неприемане на хипитата не е чуждо на контракултурата от 60-те. „Гробарите“ от Сан Франциско правят пародийни погребения през 1967 г., провъзгласяващи „смъртта на хипитата, прелъстените синове на медиите“ (Lee, Shlain, 1985, стр.191). На сцената на CBGB отхвърлянето на хипитата понякога приема реакционни и расистски форми (Bangs, 1990). •

(свегва)
съставил LGB

НЯМА ДА ЗАБРАВИМ

79 години от убийството на Сакко и Ванцети

Революционна солидарност: позив на Комитет „Сакко и Ванцети“ от 1930 година

Комитетът „Сакко и Ванцети“

ПОЗИВЪ

Към градските и селски работници във България

Работници и работнички,

Преди три години, на 22 август 1927 год., американската буржуазия уби двамата велики синове на работническата класа — италианските работници-анархисти Сакко и Ванцети. Историята на техния процес, трагичния финал на живота им, както и техния имена, получиха световна известност. Затова, излизно е да излагаме перипетията на 7 годишния процес, през време на който тълкувателите всички ужаси на смъртта и всички жестокости на капиталистическата система. Във началото на процеса, американската плутократия се опита да убие двамата борци мъжко, като ги обвини във вулгарни престъпления — кражба и убийство. За целта тя намери прекрасни орджия в лицето на съдията Майеръ, прокурора Катманъ и губернатора Фулъръ. Но техният братя-работници не ги оставиха. Като мъжци се разнесе по всички части на света грозната истина: Сакко и Ванцети сж невинни, но американската буржуазия иска да ги убие само защото вижда във тяхното лице честни и енергични апостоли на работническата класа. Тогава се започна онази велика борба за спасението на двамата анархисти, въ която се прояви всичкото величие на световната работническа солидарност. Два свята се изправиха един срещу друг — свята на експлоататорите и свята на експлоатираният. Към протеста на работническата класа присъединиха своя глас и най-честният и велики представители на съвременната мисъл: А. Айнщайн, Синклеръ, Роланъ, Барбюсъ и мн. др. Обаче, въпреки героичната борба на мировия пролетариат въпреки безбройните доказателства за невинността на Сакко и Ванцети, и бурния протест на милиони хора, американската буржуазия остана непреклонна. На 22 август Сакко и Ванцети бяха поставени на електрическия стол. Когато новината за тяхното убийство прелетя като светкавица по петът континента на света една мрачна скръб заля милиони сърца. . . защото делото на Сакко и Ванцети бв дъло на световния пролетариатъ.

Работници,

Въ тѣзи 7 години, през които американските индустриални и финансови крале подготвяха и направляваха, съ изкуството на изпитани палачи, страшното злодеяние срещу Сакко и Ванцети, работническата класа във България претърпя четири последователни кървави погрома: от 26 мартъ 1923 г. до 16 априлъ 1925 г. се простира една дълга верига от престъпленията на една варварска фашистка реакция. Въ България трагедията на Сакко и Ванцети се разигра хилядократно и въ масовъ размѣръ, посредъ гробовното мълчание на българската земя, удавена въ потоци крѣвъ. И когато на 22 августъ, преди три години, до насъ стигна новината за престъплението въ Бостонъ, ний се намирахме още подъ хипноза на недавнашниятъ кървави ужаси: тѣй пресни бѣха още гробоветъ на стотици български работници!

Другари Работници,

Сакко и Ванцети умрѣха на електрическия столъ. Но борческия огънь, който ги крепи въ продължение на 7 години и предсмъртния зовъ който тѣ отправиха къмъ работническата класа, не ще умрѣтъ. Днесъ техниятъ имена ставатъ символъ на работническата освободителна борба и знаме на световния пролетариатъ. А поуката отъ борбата за тяхното спасение е огромна. За първи пътъ въ историята работниците отъ всички страни проявиха своята мирова солидарностъ за спасението на двама свои братя.

И когато днесъ трудящитъ се въ България, заедно съ трудящитъ се отъ всички страни, ще излезатъ да манифестиратъ своя протестъ срещу злодеянието на 22 августъ въ Бостонъ, ний не трѣбва да заоравяме, че хиляди като Сакко и Ванцети отправятъ къмъ насъ зовъ за спасение. Въ българските затвори гинатъ наши братя, които умиратъ отъ туберкулоза и други болести. Ний трѣбва да ги спасимъ. Класовата солидарностъ, която дигна милиони работници на кракъ въ защита на Сакко и Ванцети, трѣбва да прояви своята жельзна сила и днесъ, когато хиляди се нуждаятъ отъ нашата помощъ.

„Денътъ на Сакко и Ванцети“ трѣбва да стане денъ на борба за освобождение въ политическиятъ затворници, денъ за борба срещу З.З.Д. и фашистката реакция, която стяга своитъ черни легьони, за новъ погромъ надъ трудящитъ се въ България.

Когато днесъ хиляди български работници сж изхвърлени отъ производството, изложени на страшна мизерия, на гаври и гладъ, когато всѣка стачка и всѣки опитъ на работниците да се изтрѣгнатъ отъ ужаса на гладната смъртъ се преследватъ като „престъпления спрямо отечеството“, когато всѣки протестъ и всѣки викъ за справедливостъ се задущватъ въ бетоннитъ обятия на затворитъ, ний трѣбва да заявимъ високо заедно съ Ванцети: „Ний искаме покривъ за всѣка глава, хлѣбъ за всѣко гърло, радостъ за всѣко сърце и просвѣта за всѣки умъ“ . . .

Работници! Завета който ни оставиха Сакко и Ванцети ще се реализира само чрезъ великата солидарностъ на трудящитъ се.

22 августъ е денъ на борба срещу реакцията която уби Сакко и Ванцети.

Да живѣе делото на Сакко и Ванцети!

Да живѣе мировата солидарностъ на пролетариата!

ПИСМА ОТ ЗАТВОРА

„Скъпи Данте,

... Пиша ти малко за тези неща, защото си твърде млад, за да разбереш тях и други неща, които бих искал да ти обясня.

Но ако всичко бъде наред, ти ще пораснеш и ще разбереш моето и на баща ти дело и нашите принципи, за които скоро ще ни поведаат на смърт.

Казвам ти, че всичко, което знам за баща ти, е, че той не е престъпник, а един от най-храбрите мъже, които познавам. Един ден ще разбереш какво ти казвам. Как баща ти жертва всичко скъпо и свято на човешкото сърце и душа за своята вяра в свободата и всеобщата справедливост. В този ден ще се гордееш с баща си, а ако си станал достатъчно храбър, ще вземеш неговото място в борбата между тиранията и свободата и ще изчистиш нашите имена и нашата крѣв.“

Бартоломео
21 август 1927

„Скъпи приятели и другари:

От килията на смъртниците току-що научихме, че губернатор Фулър е решил да ни убие на 10 август. Не сме изненадани, защото знаем, че капиталистическата класа няма милост към воините на революцията. Горди сме със смъртта и ще паднем както падат всички анархисти.“

Никола Сакко
4 август 1927

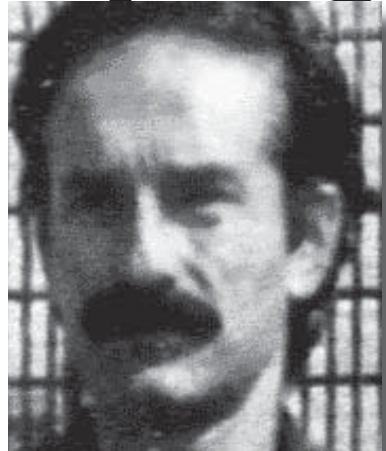
ВЪОРЪЖЕНАТА БОРБА ПРОТИВ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Червени бригади (Brigate Rosse, Италия)

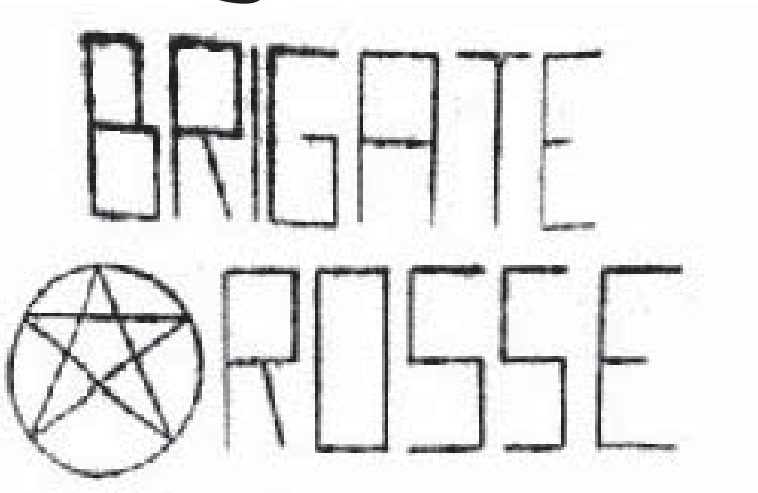
Защо на страниците на вестника ще пишем за групи и хора, квалифицирани еднозначно от правителства, медиуми и академични „анализатори“ като „терористи“? Какво е „тероризъм“? В днешното време на „война срещу тероризма“ това е сериозен въпрос. Въпрос, на който ние не се наемаме да дадем еднозначен отговор, но и не приемаме наложените клишета на държавната пропаганда. Трябва да преосмислим ставащото около нас и да поставим неудобните за Държавата въпроси.

Затова ви запознаваме накратко с добилите най-голяма популярност ляворадикални групи, действали от началото на 1960-те години до наши дни. Организации, чиято дейност, идеология и цели променяха завинаги политическата сцена в Европа и поставиха началото на необратими промени. Целта ни не е да пишем материали във възхвала на насилието или пък да даваме дефиниции на понятията. Тази серия статии има за цел да запълни една съзнателно оставена празнина в разбирането на понятието „тероризъм“ и да насочи към преосмисляне на наложените стереотипи. Изложените идеи и методи на действие не се приемат от всички споделящи идеите на анархизма и често са обект на спорове помежду ни. Непознаването или фалшифицирането на историята обаче е предпоставка за манипулация. Това е най-лесният способ да властваш, да държиш в страх и подчинение.

Автономна безвластническа група „АнархоСъпротива“

Валерио Моручи

Ренато Курцио

ХРОНОЛОГИЯ НА ДЕЙНОСТТА

- 4.12.1971 г. 800 000 лири отнети от магазин „Коин“, скоро после това от банка „Сан-Просперо“ в Реджо-Емилия са ограбени 14 млн. лири, 2 млн. лири са ограбени от още две банки.
- 10.6.1977 г. Ранен е зам. директорът на списание „Секоло XIX“ Виторио Бруно.
- 17.6.1974 г. Бойци на ЧБ проникват в помещение на партия Италианско социално действие (неофашисти), където разстрелват двама души, което е първото убийство, извършено от ЧБ.
- 11.6.1977 г. Убит е директорът на „Джорнале нуово“ Индро Монтанели.
- 12.7.1977 г. В резултат на нападение е ранен директорът на телевизия „Ти-Джи-1“ Емилио Роси.
- септември 1977 г. В резултат на въоръжено нападение е ранен ре-

даторът на Торинския клон на вестника на ИКП „Унита“ Нино Фереро.

- 18.4.1977 г. Убит е адвокат Фулвио Кроче.
- 16.11.1977 г. Убит е зам. директорът на вестник „Стампа“ Казале-но.
- 16.2.1978 г. В Рим е убит е чиновникът от Министерство на правосъдието Рикардо Палма.
- 10.3.1978 г. Убит е офицер от отдела за борба с тероризма Розарио Берарди.
- 16.3.1978 г. Отвлечен и убит е премиерът на Италия Алдо Моро
- януари 1978 г. В Генуа е убит комунистът Гундо Роса.
- 12.01.1980 г. В метрото в Милано е убит Ренато Бриано.
- 17.2.1981 г. Убит е директорът на поликлиника в Милано.
- април 1981 г. Отвлечен е членът на Християно-демократическата партия Ч. Черило.

- януари 1982 г. Похитен е генералът от Армията на САЩ Джеймс Доузер.
- февруари 1984 г. Убийство на американския генерал Лемон Хънт (директор на многонационалните сили на Синайския п-в).
- 14.2.1987 г. В Рим група от девет бойци напада на пощенски фургон. Убити са двама полицаи и един е ранен.
- 20.3.1987 г. В Рим е убит генерал-Джорджери, оглавяващ в МО отдела за разработка на авиотехника.
- април 1988 г. Активисти, проникнали в квартирата маскирани като водопроводчици, убиват сенатора от ХДП Роберто Руфили.
- 1988 г. Един от последните останали на свобода бойци А. Фоса готви покушение над политически секретар на ХДП Ч. Де Мита. Фоса е арестуван, заедно с други 21 активисти.

Организатор и „исторически лидер“ на „Червените бригади“. Роден през 1942 г. Поради липса на средства учи в католически колеж; печели конкурс и получава стипендия в Трентския университет, където учи във факултета по социология. Отказва да защити диплома поради принципни политически съображения.

От 1961 г. е активист на неофашистския „Нов ред“, а от 1965 г. – в студентската католическа организация „Университетско съгласие“. През 1967 г. организира изследователски „Алтернативен университет“, започва контакти с Херберт Маркузе и Руди Дучке. През 1969 г. се жени за Маргарита Кагол.

Същата година на среща на леви радикали настоява за радикализация на пролетарското движение и разработва първите принципи на дейността на „Червените бригади“.

До ареста през 1974 г. Курцио активно участва в преки действия: взема участие в нападението на служител от магазин „Коин“ (еден от първите актове на „Червените бригади“) и други операции. На 8.9.1974 г., по донос на Силвио Джирото е арестуван; пратен е в затвора Новари, след 2 месеца е преместен в затвора Казале-Монферато. Маргарита Кагол, заедно с двама другари организира на 18.2.1975 г. бягството на Ренато. На свобода Курцио обосновава теоретически акциите по похищане на хора с цел откуп, като етап от борбата за създаване на пролетарска власт и дейност, позволяваща да се заемат ключови позиции в ляворадикалното движение. На 18.1.1976 г. е заловен отново (Милано) и след 2 години е осъден на дълъг срок.

Курцио черпи идеи от съчиненията на Маркс и Мао. Заявява, че „ЧБ“ идеологически се движат към китайската културна революция. Нарича опонентите „ревизионисти“ и класови врагове на пролетариата, „бригадистите“ – „пролетарски борци“. Счита борбата водена от ЧБ за част от борбите на пролетариата във всички Европейски страни: „във Франция, Германия, Испания, Португалия съществуват формирования, които действат на същата база, както и ние“. На процеса по делото Алдо Моро обяснява: „Убийството на Моро – това е акт на революционна справедливост, най-хуманният от всички възможни в това общество, разделено на класи“.

Организацията е създадена през 1969–1970 г. Организатори и идейни ръководители са Курцио и Франческини. Основен район на действия на групата е промишленият район Милано – Турино – Генуа.

От 1970-та „бригадистите“ разпространяват листовки, правят палежи на автомобили, диверсии в предприятия, експроприации, похищения и „пролетарски“ съдилища. Първата операция на „Червените бригади“ е проведена на 28.11.1970 г. – серия взривове в завода на „Пирели“. В първите години от дейността си ЧБ действат против заводската администрация, управляващите, ръководители на предприятията.

В течение на две години се събират бойни отряди и се изгражда организационна и ръководната структура, които през 1972 г. са счестени за достатъчно съвършени и пригодни за организиране на широкомащабни операции.

В ЧБ е създадена йерархична структура, позволяваща на ръководителите ефективно да направляват действията на бойците, без да се излагат на опасност от разкриване. На 3 март 1972 г. ЧБ извършват първата си мащабна акция – похищението на члена на ръководството на „Сит-Сименс“ Идалго Макярини. Вторият етап на борбата започва с похищението на заместника на главния прокурор на Генуа Марио Соси (18.4.1974 – 23.5.1974 – първото похищение на държавен чиновник). За неговото освобождаване бригадите искат освобождаването на 8 арестувани ръководители. На 8.6.1976 г. следва убийството на прокурора на Генуа Франческо Коко, попречил на размяната със Соси.

Марио Морети

През 1974-1975 г. се провежда реорганизация на ЧБ – създава се „Стратегическо ръководство“ (членовете са както нелегални, така и водещи нормален живот: Рикардо Дура, Морети, Балцарани и др.) и „Изпълнително ръководство“. ЧБ се състои от: клетки (колони: Рим (от 1976 г.), Милано, Турино, Генуа, Венеция), разузнаване и служби за информация, които се занимават с внедряване в промишлеността, в министерствата, полицията; психологическа служба, която изучава въздействията на медиите над хората. Колоните са разделени на бригади, състоящи се от не повече от петима души.

Броят на бойците в ЧБ тогава не надхвърля 500 души. През втората половина на 1970-те ЧБ преминават към пряко въоръжено насилие: убийства и отвлечения. Пик на дейността си ЧБ достигат през 1977-1981 г. В този период атаките са оглавявани от Марио Морети. През 1977 г. Бригадите обявяват война против медиите: проведени са нападения срещу много журналисти.

През 1977-78 г. се обсъжда въпросът за преход от „демон-

стративни действия“ към „постоянни акции“ и „разширение на кръга от цели“. От този момент бойците преминават към преки, постоянни атаки над представители на държавната власт. За периода от 1971 г. до 1980 г. в Италия са убити 15 прокурори и съдии. На 16.3.1978 г. осъществяват знаменитото отвлечане на Алдо Моро. Отвлечайки Моро, Червените Бригади се опитват да принудят правителството към преговори и да признаят „Бригадите“ като пълноценен политически опонент.

След убийството на Моро бригадистите преминават към масови акции – обекти на нападение стават училища, университети, транспорт. 1979 е рекордна година по брой извършени нападения – 2150, от които 133 нападения на учебни заведения, 110 на профсъюзи, 106 на секции на ХДП, 91 на секции на Комунистическата Партия, 90 на казарми на карабинери и полиция.

През 1980 г. „разкайли се“ активисти започват да дават сензационни показания, което довежда до арестите на много от членовете на ЧБ. Първият „разприказвал се“ е П. Печи, заемащ високо място в йерархията. След освобождението през 1982 г. на американския генерал Доузер за няколко седмици са заловени 300 бойци. Разгромени са торинската, миланската, римската, венецианската колони. До 1983 г. са арестувани 1000 бойци.

Действията от последния период на ЧБ нямат масов характер. Останалите на свобода бригадисти разработват „нова стратегия“, в съответствие с която атаките са насочени против известни об-

Отвлеченият Алдо Моро

ществени дейци, покушения се извършват срещу икономисти, разработващи програми за реконструкция на икономиката. През 1984 г. в редиците се оформя разкол на „стари“ и „млади“, образуват се в резултат на споровете фракции, приели имената „Червени бригади – Комунистическа бойна партия“ (BR-PCC) и „Червени бригади – Съюз на бойните комунисти“ (BR-UCC). „Старците“ настояват за активизиране на масовата пропаганда и разглеждат СССР и САЩ като врагове в равна степен; „младите“ отстояват тезата за активизиране на нелегалния терор, а в СССР виждат второстепенен враг в сравнение със САЩ.

1986 г. остава в историята с 20 акции и едно убийство – най-спокойната година след 1969 г. 1989 г. е последната година, когато „Червените бригади“ представляват някаква сила. В края на 1980-те и началото на 1990-те ЧБ или действат от тяхно име провеждат незначителни операции. Днес се предполага, че в състава на „Червените бригади“ има не повече от 50 души.

съставил LGB

Властта и парите имат...

» » продължава от страница 9 скоро е „Да си направим сами“ и в това е силата на сътрудничеството.

В: Какво можем да направим като пълноценна общност, за да поправим щетите, които властта и парите са нанесли на планетата?

Шон: Да се поддържа взаимно. Взаимопомощ по анархистки. Разбира се, че трябва да си помагаме, за да постигнем целите, които не са постижими, ако човек играе играта на капитализма. Колкото до това как можем да поправим щетите, това е всичко, което можем да направим. Но щетите продължават да нарастват в геометрична прогресия и ние не можем да ги спрем. Можем единствено да ги надживеем, а ще можем да ги надживеем единствено...

Сейнт Ан: ... заедно. Трябва пълноценно да бъдем като една световна общност и колектив. В това е нашата сила. В общността, която надхвърля границите, надхвърля часовите пояси, надхвърля езиците.

Шон: Понякога ни питат откъде сме и ние винаги казваме „от планетата Земя“, друг път казваме от „Окупирана Северна Америка“, но най-честият отговор, който отразява най-го-

бре мисленето ни, е „от планетата Земя“.

В: Какво мислите за аполитичните тенденции в пълноценната сцена? Има толкова групи, които пеят само за бира и купон?

Шон: Хората изразяват по различни начини онова, което е важно за тях в момента. И ако онова, което е важно за хората е да пият и да купонясват, значи толкова са пораснали засега. Ние не ги отписваме, а просто приемаме, че имат различни ценностни системи. Дали слушаме мъжкарските пълноценни, които говорят за жени и бира? Не, предпочитаме да не ги слушаме, но не смятаме, че не трябва да ползват гумата „пълноценно“. Важно е да имаме контакт с тези хора, защото в това виждаме възможността да изградим диалог с тях и да им помогнем да изградят своя ценностна система. Ние не си падаме по това – бира, пиене... Обичаме да пием бира, но не пеем за пиене на бира.

В: Има ли сред вас вегани? Занимавате ли се със защита на правата на животните?

Сейнт Ан: Имаме в колектива пълноценни, анархопълноценни и пълноценни защитници на правата на животните. Познаваме много активни хора. За нас е важно

хората да си взаимодействат помежду си, да изграждат взаимоотношения с други хора. Но, разбира се, обичаме животните...

Шон: Уважаваме Фронта за освобождаване на животните. Смятаме, че тяхната работа е доста ефективна.

Сейнт Ан: Нашата работа обаче е друга.

Шон: Ние наблюдаваме на това да изразяваме тези проблеми в контекста на класовата война. Имаме много приятели, които наблюдават на правата на животните, ние поддържаме техните цели, но RAWNS сме предимно класови бойци.

В: Какво мислите, че ще стане, когато изтече мандатът на Буш? Как смятате, че ще продължи неговата война в Ирак?

Шон: Кои печели от войната, кои прави пари от избиването на бедни хора? Това продължава вече столетия наред и докато не видим действителния проблем, че бедните хора са източник на печалба за богатите чрез избиване и унищожение, значи просто не виждаме действителния проблем. Така че, ако не е Буш, ще бъде някой друг богат мръсник, който ще избива бедни хора за пари. •

Straight from the Inside

АНАРХО радиопрограма ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. „Свободна мисъл“ следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С гуми вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджишванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години - Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 - Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването - Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист - Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) - Г. Константинов	2x5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една върваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.

АБОНАМЕНТ 2006 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

АНАРХО КАЛЕНДАР

Народ, който не се бунтува, той робува.

- На 2 август 1903 г. избухва Илинденското въстание.
- На 4 август 1889 г. в с. Микра, Ловешко е роден анархистът и математик Васил Стоянов Попов (Героя), действал в Троянско.
- На 6 август 1811 г. е премахнато крепостничеството в Испания.
- На 9 август 1898 г. в гр. Айтос е роден един от легендарните анархисти Васил Бончев Икономов, привърженик на революционния терор, направил опит за пленяване на Борис Сакскобурготски.
- На 9 август 1965 г. в гр. Дупница умира анархистът Христо Манолов Кацаров (Заяков), прекарал дълго време в болшевишките концлагери.
- На 10 август 1901 г. в Испания излиза първи брой на безвластническия вестник „Космополит“.
- На 12 август 1925 г. умира испанският теоретик на анархизма Р. Мела.
- На 13 август 1895 г. в гр. Дебелец, Великотърновско е роден анархистът Петър Ангелов Мазнев (Даскала).
- На 14 август 1904 г. в гр. Килифарево е родена анархистката и друкарка на Георги Шейтанов Мариола Милкова Сиракова.
- На 15 август 1920 г. под редакцията на Г. Шейтанов излиза първият брой на нелегалният вестник „Бунт“.
- На 16 август 1894 г. в гр. Лион, Франция е гилотиран безвластничекът Казерио.
- На 19 август 1903 г. избухва Преображенското въстание; установяване на Странджанската безвластническа комуна, просъществувала близо месец.
- На 22 август 1999 г. умира анархистът Костагин Илиев Захаринев от гр. Радомир, лежал във фашистките и болшевишките зандани и концлагери.
- На 27 август 1903 г. в гр. Лясковец, Великотърновско е роден Моско Атанасов Рашев, анархист и много добър диверсант, четник в четата „Братя Бълхови“.
- На 30 август 1828 г. е роден руският писател Лев Николаевич Толстой.

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

На 4.VIII.2006 се навършват 6 месеца от смъртта на

НИКОЛА ХРИСТОВ ПУЛЕВ

на 74 години

Роден в Ботевия Алтън Калофер. По ботевски убеден, предан, ерудиран анархист. Преживял ужасите на болшевишкия лагер в Белене и затвора в Пловдив. Кореспондент на вестник „Свободна мисъл“.

ПОКЛОН ПРЕД СВЕТАТА МУ ПАМЕТ!

ОТ ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Симеон Дапчев, с.Беласица, Петричко	10 лв
2. Христо Ан.Коцинов, Благоевград	10 лв
3. Димитър Артъков, с.Катунци, Сангански	7 лв
4. Лиляна Нешева, Кюстендил	12 лв
5. Станчо Кърпаров, с.Бъта, Панагюрско	11 лв
6. Александър Ванчев, София,	36 лв

БАНКОВИ СМЕТКИ (IBAN):

- В български левове:** BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
В USD: BG22 UBBS 8261 1110 0473 14
В Евро: BG30 UBBS 8261 1410 0473 15

ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/2-70-86; Хр. Велинов 0335/32 00;
 Г. Божилков 07178/30 45; Г. Константинов 02/873 99-88

АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСПРОТИВА:
aresistance@riseup.net
 АНАРХИСТИЧЕСКА ГРУПА „ВАСИЛ ИКОНОМОВ“:
afront2003@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

София, ж. к. Надежда, пощ. клон 1220, пощ. кутия 59

Редакционна колегия:

Почетен гл. редактор **Христо К. Йорданов**
 Отг. редактор **Г. Божилков**

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“
 Печат: „Унискорп“ ООД